©Verzamelde columns Van Gerard Treffers deel 1

Inhoud:

Parallel-leuteren
Technisch gemankeerd
Gevangen door de tijd !
Passeer-etiquette
Update binnenhalers
65+ crisis
Drie historische binnenkomers
Enge verhalen in en uit de praktijk in Montfoort
Over omkeren en fatale vluchten
Vertel me hoe u eet en ik zeg wie u bent
Katrien Vullers
Treffers in stagetroubles
Schutter (s) feest
Jan de Sjacheraar
Pater Kan
Prostraatkanker: Brachytherapie
Prostraatkanker : de biopsie
Rondom het voetbalveld
Oudjaar viering Cape Town
Inburgeringscursus
Alfahulp
Pootje
Contacteren

Parallel-leuteren

Parallel-leuteren is een communicatietechniek waarin of de zender en/of de ontvanger niet beseffen dat ze in een verschillende parallel wereld leven.

Een waar gebeurd verhaal speelde zich af in 1969. Dr. J.P. Schade een bekend neurofysioloog, was de opvolger van de roemruchte dr. Reinier Strikwerda als directeur van de fysiotherapie opleiding in Utrecht. Schade die ook directeur van het herseninstituut in Amsterdam was had bijzondere interesse in de ruimtevaart.
Hij had de toenmalige NTS-omroep ervan overtuigd dat hij door de NASA in Houston was uitgenodigd als deskundige bij de vlucht van Apollo 9. Hij had de NTS verteld dat hij op Cape Kennedy zat en dat hij via een bewaakte telefoon alleen naar Nederland kon bellen en niet gebeld kon worden.

Hij hield via Avro's televizier life interviews over de voortgang van het Apollo9 project op de televisie met Henk Terlingen. Een andere journalist Klaas Jan Hendriks kon hem in Houston niet vinden en kreeg argwaan. Toen bleek dat Schade zich in Nederland bevond kwam hij weer met een ander fantastisch verhaal. Hij was door de FBI uit de VS gezet en omdat hij niet kon zeggen door wie hij de geheime telefoonlijnen in Houston gebruikte, verdachten ze hem 'dus' van communistische sympathieën en werd hij het land uitgezet!

Later werd in de verlaten auto van Schade in Sassenheim een compleet draaiboek van

het Apollo9 project gevonden waaruit Schade tijdens zijn ‘live interviews uit Houston’ geciteerd had. Hij had voortdurend de kluit belazerd. Een duidelijk geval van parallel-leuteren. Voor ons als studenten een onuitputtelijke bron voor Houston grapjes!

Het tweede voorbeeld is een gesprek tussen twee opa’s en een denkbeeldige papegaai. Het verhaal gaat terug naar mijn ouderlijk huis in de Vicarystraat te Culemborg.
We woonden in een doorzonwoning, rijtjeshuis met daarachter een vrij grote tuin die afgescheiden was van de buren door een 2,5meter hoge heg. We hadden een papegaai die in zijn jeugd vleugellam gemaakt was en die vaak buiten gezet werd in een boom. Daar wandelde hij al wauwelend van tak tot tak. De buren, de familie van Vuren, vormden een bijzondere leefgemeenschap. Naast pa en ma en zoonlief Goosen woonde er twee opa’s in die we voor het gemak Toon en Teus zullen noemen. Toon en Teus waren water en vuur. Beiden kaal, Toon had een meer gele gerimpelde huid was klein daarentegen was

Teus wat moeilijker ter been en had veel rimpels en meer ouderdomsvlekken. Toon pruimde, hetgeen duidelijk zichtbaar was bij de weinige tanden die nog overgebleven waren.
Teus rookte sigaren, hetgeen in een cirkel van 3 meter rondom hem merkbaar was. Zijn handelsmerk is een geweldige gok Ze vonden beiden dat ze in vergelijking met de ander veel te kort kwamen en maakte de hele dag ruzie, en toch waren ze op elkaar aangewezen.

Ze vertelde verhalen die door de ander in twijfel getrokken werden, wij mochten er door

de heg life getuige van zijn. Toon en Teus hadden een ding gemeen: ze genoten van Lorre onze papegaai. Lorre was heel bespraakt en had een vocabulaire waarop een 3-jarige jaloers zou zijn. Bovendien kon hij meisjes nafluiten, schuine woorden schreeuwen en zijn succesnummer was de imitatie van de bijna hysterische, paranoïde lach van mevr. Vullers een buur verderop.

Op een goede dag waren Teus en Toon in de tuin en probeerden contact te maken met Lorre. In plaats van Lorre die zich binnenshuis bevond antwoordde de kleine Treffers vanuit de andere zijde van de heg : Kopie Krauwww…Koppie Krauwwww.
Ton en Teus dachten dat ze beethadden en probeerde elkaar te overtreffen in het contact met Lorre. Nu had de kleine Treffers een duidelijke voorkeur voor Teus die hem een aantal sigaren gegeven had die hij stiekem vanuit het zolderraampje had opgerookt.

TOON: Koppie Krauwwww
Stilte
TEUS: Koppie Krauwwwww
LORRE TREFFERS: Koppie Krauwwww
TOON: fluit een meisje na : pppppppp
Stilte
TEUS: Fluit een meisje na : pppppppppp
Lorre Treffers: fluit doordringend een meisje na.
TOON: He Lorre zeg je niets tegen mij?
LORRE TREFFERS: Kloootzakkkk
TEUS: he Lorre wat zeg je nou tegen Toon?
LORRE TREFFERS: Kloootzakkkk
TEUS: hard lachend, lag helemaal in een deuk
LORRE TREFFERS: hysterisch lachend mevr. Vullers overtreffend.
Toen konden Gerardje Treffers en zijn broer die getuige was van dit hoorspel zich niet meer inhouden en bulderden van het lachen. De tranen liepen over hun wangen, ze rolden over de grond.

Pas toen realiseerden TON en TEUS zich dat ze slachtoffer geworden waren van parallel-leutere

Technisch gemankeerd

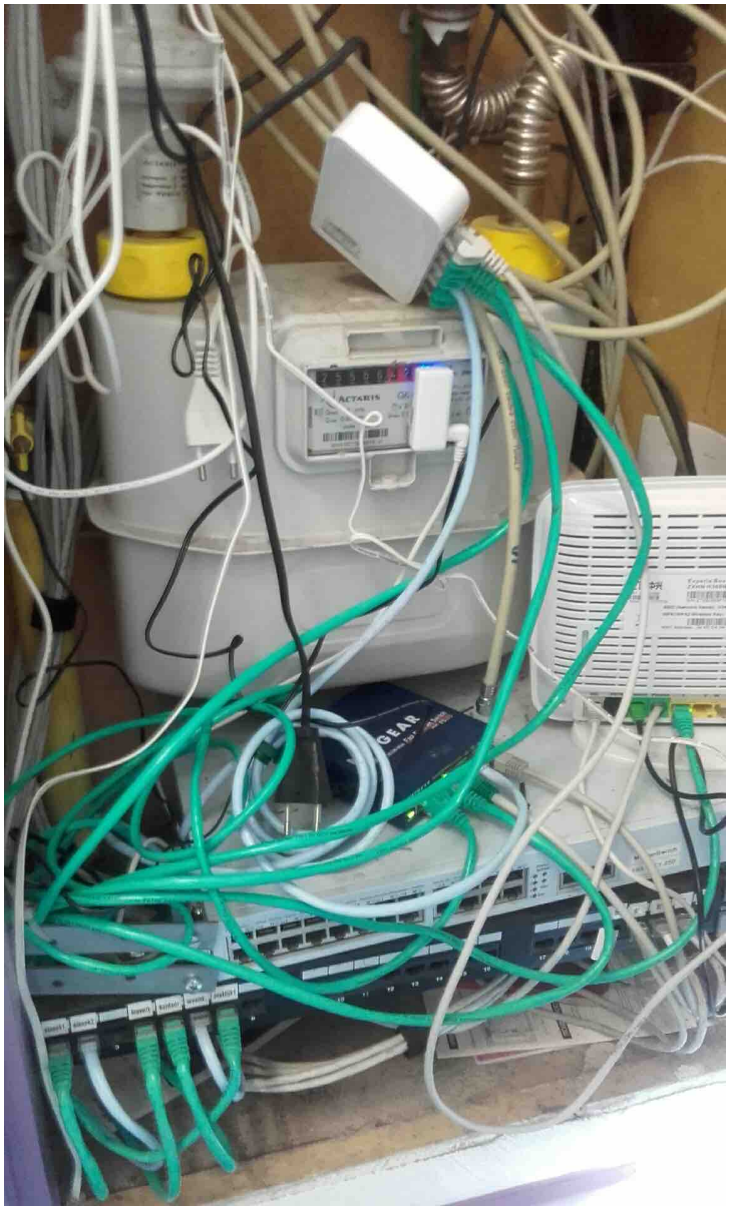
Er zijn mensen die alles wat ze zien kunnen maken. Ze vinden simpele oplossingen voor de meest ingewikkelde technische problemen. Alles wat ze aanraken veranderd in goud. In no time repareren ze meubels, speelgoed, auto's, raketmotoren, televisies, wasmachines en verder zo'n beetje alles wat op hun weg komt.
Het lijkt supereenvoudig.
Treffers behoort niet tot die categorie. Hij speelt 3e reserve bij de 4e klasse amateurs op dit gebied. Zijn leven is een aaneensluiting van voortdurende frustraties over onopgeloste reparaties, achterstallig onderhoud en niet werkende apparatuur. Zijn goedbedoelende interventies om iets te repareren monden na een paar uur uit in een totale hopeloosheid, opgebrand gevoel en uiteindelijk een nieuwe deuk in zijn identiteit.

Zelfs de bestseller van IKEA, de Billy boekenkast brengt hem na een middag sleutelen tot uiterste wanhoop. Billy bestaat uit twee staanders met enkele legplanken ertussen.

Hij presteert het met werktekening dit bouwwerk onderste boven en binnenstebuiten te monteren en daarbij nog een aantal schroeven over te houden. IKEA heeft hem gevraagd bij hen in dienst te treden om de werktekeningen van haar producten door Treffers te laten testen. Dit onder het motto: ‘als hij het kan, kan iedereen het’, de ultieme toets!
Overdreven? Echt niet, een voorbeeld.
Treffers moest een medicijnkast in de badkamer ophangen. Het ophangmechanisme bestond uit twee schroeven. Na een langdurige analyse van het probleem en enkele berekeningen formuleerde hij een voorlopig werkplan en tekende hij de twee gaten af op de muur.
Na een gedegen keuze van de juiste boortje lukte het hem twee gaten in de muur te boren en de pluggen daarin te bevestigen en het kastje op te hangen. Klaar is Kees zou je zeggen, niets is minder waar!
Het kastje hangt scheef! Na diverse nieuwe metingen en zelfs het ijken door middel van een waterpas boort Treffers twee nieuwe boorgaten vlakbij de bestaande. Schroeven en pluggen erin en……..

HET KASTJE HANGT NOG STEEDS SCHEEF! Waarom toch denkt Treffers , waarom kan bij mij nou nooit eens iets normaal gaan? Waarom begin ik hieraan? Na een pauze van 15 minuten waarin alle voorgaande mislukkingen van de afgelopen jaren voorbijkomen, komt Treffers met een lumineus idee: Hij moet gewoon twee nieuwe boorgaten maken en die schuin van elkaar boren zodat per saldo het kastje recht komt te hangen.
Een stemmetje fluistert hem in dat 6 boorgaten niet echt professioneel staan. Een andere optie is naar de winkel teruggaan en een nieuw kastje vragen? Ook daar heeft Treffers traumatische ervaringen mee. Waarschijnlijk zal de jongste bediende hem lachend op een stomme fout wijzen en staat hij weer voor schut en plein publiek. Na wederom een half uur prakkiseren roept hij de hulp in van zijn collega Jurrien. Deze zegt in de loop naar de kast toe: “ Je moet even de stelschroef binnen in het kastje aandraaien dan staat hij recht.” Een hele nieuwe wereld opent zich voor Treffers. Een wereld waar hij niet thuishoort en die hem beangstigd en duidelijk maakt dat hij een volslagen vreemdeling is.

Meterkast Treffers na verschillende reorganisaties

Heeft Treffers dan geen enkel technisch inzicht? Jawel, zeker wel van computers, netwerken, programmering en implementeren van allerlei synchronisatietoepassingen. Zo was er een moment waar plotseling het internet uitviel. Dit maakt het beste in Treffers los. Hij start zijn reparatiemodus. Allereerst herstart hij zijn computer, daarna reset hij het modem. Vervolgens controleert hij de ip adressen en de DNS-posities. Vervolgens probeert hij de verschillende kanalen van het modem uit.

Hij vergelijkt de frequenties met naburige apparatuur. Als het probleem dan nog niet is

opgelost komt hij tot de begrijpelijke conclusie dat er een inwendig defect moet zijn in de transmissie van de verschillende internetprotocollen. Hij checkt de zekeringen, test de chronische aberraties en mogelijke trilling deformaties en nog veel meer.
Nadat hij een uitgebreide debriefing aan zijn vrouw van zijn vele herstelpogingen gegeven heeft zegt ze : Zit de lankabel er goed in? Deze volkomen digibeet lost in no time het probleem op waar Treffers zich uren op vastgebeten heeft.
Heeft u enig idee wat dit voor psychosomatische gevolgen heeft? Juist, vermoeidheid die grenst aan totale uitputting, concentratieproblemen, oriëntatie stoornissen, ongewenste trillingen op vreemde plaatsen en niet in de laatste plaats een flinke stap in de de laatste fase van het depersonalisatieproces.

Gevangen door de tijd!

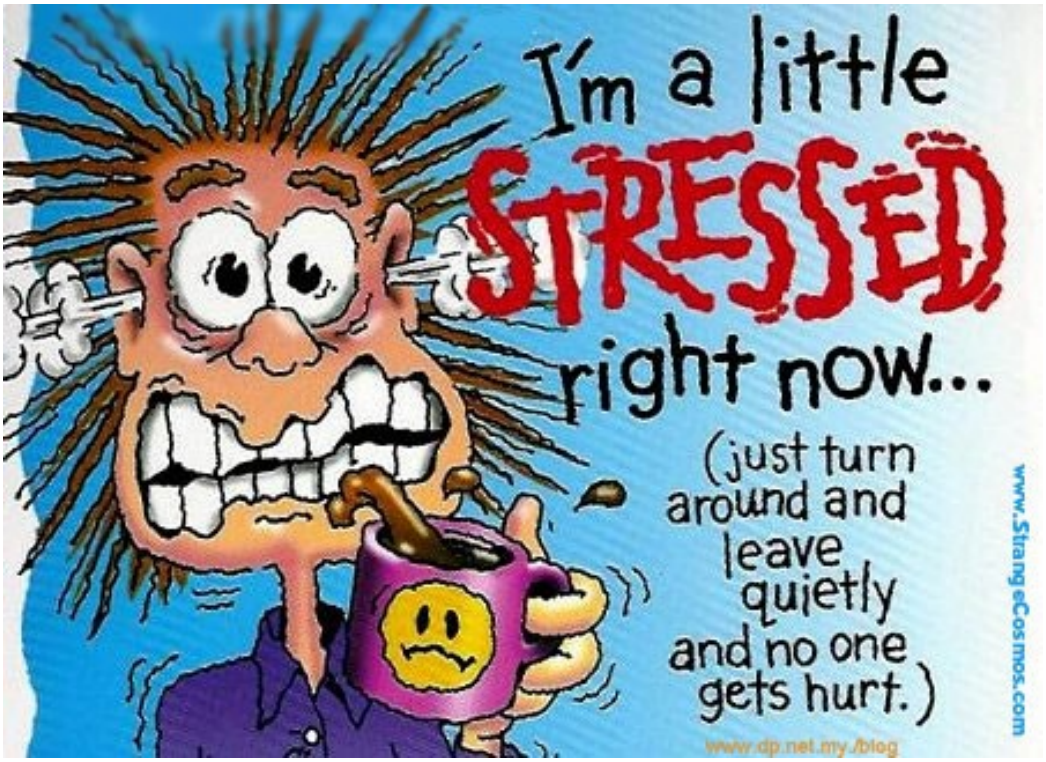

Mijn schoonvader was een echte nieuwsfreak. Hij had een onhebbelijke gewoonte. Als hij een halve minuut te laat was voor het journaal, liet hij een gereformeerde knoop en zette de tv uit. Hij kon het niet hebben dat hij iets gemist had. Jammer dat hij het interactieve tijdperk niet meegemaakt heeft waar je gewoon via een druk op je afstandsbediening het begin van het programma kunt zien.

Die magische afstandsbediening zou hem ook bij het kerkbezoek van pas gekomen zijn. Als de dominee al op de kansel stond, kwam als laatste mijn schoonfamilie hollend en zwetend en gestrest met rode hoofden de kerk binnen. Mijn vrouw, de oudste telg, volgde op enige afstand, als een stilzwijgend protest om aan te tonen dat ze zich letterlijk distantieerde van dit wekelijkse tafereel. Helaas heeft ook zij tot op heden nog startproblemen. Een saillant detail is dat het stelletje altijd op de voorste banken zat, zodat alle aanwezige gelovigen wisten dat de dienst pas echt kon beginnen als mijn schoonfamilie geïnstalleerd was.

Rudolf

Zo'n interactieve afstandsbediening kon mijn vriend en collega Rudolf ook gebruiken. Hij presteerde het om in de 20 jaar dat ik met hem samengewerkt heb nooit op tijd te beginnen. Altijd 15 tot 20 minuten te laat! In al die jaren heb ik enkele schamele pogingen gedaan om te achterhalen: waarom,waarom Dolf, waarom toch? Was het wat psychologen noemen een gevoel van almacht, een gevoel dat je altijd meer kunt doen in een bepaalde tijd. Was het een onvermogen prioriteiten van bijkomstigheden te scheiden? Was het een beginnend symptoom van narcisme? Was het een onvermogen om taken af te ronden en daardoor chaotisch op de omstandigheden te reageren? Was het een onvermogen tot mindsight, waardoor hij zich niet kon invoelen in de wachtende patiënten die steeds in heftige tweestrijd verkeerden en afhankelijk van de sensibiliteit van hun amygdala van hun hersenen op de fight, flight of freeze modus werden geprogrammeerd..

Ik ben er nooit achter gekomen! Rudolf had na al die jaren nog steeds voor hem motiverende omstandigheden en verklaringen om zijn vreemde en grenzeloze en

eindeloze gedrag te verklaren. De brug was open, belangrijk telefoontje, dreinende kinderen, kapotte wekker, dreigende windhozen, mensen die aan huis kwamen, wegomleggingen, plotselinge andere weersveranderingen, bommeldingen, lekke banden, mensen die hem ophielden en niet begrepen dat er noodlijdenden op hem zaten te wachten (!!) Ik heb het opgegeven, wat me na al die jaren het meest fascineerde: Rudolf geloofde zelf rotsvast in zijn onzinnige argumenten, zelfs na 20 jaar nog.

Science Fiction

In de ‘goede oude tijd’ kon men nog sciencefictionverhalen schrijven waar je pas echt door tijd op het verkeerde been gezet werd. Zo was er het verhaal van de ‘ kalm-aners’ Een ruimte pionier die met zijn ruimteschip op een vijandige planeet terecht komt. Hij hoort allerlei bedreigingen vanuit zijn taaltransformator en de hoogstaande, technisch ontwikkelde autochtone bevolking mobiliseert al haar strijdkrachten om hem te vernietigen. Als hij zich realiseert dat hij machteloos is rest hem niets anders dan te wachten op zijn dood. Na enkele uren ziet hij dat de oprukkende legermachten en raketten nauwelijks een centimeter zijn opgeschoten. Het zijn namelijk kalm-aners die in een andere tijd leven, omgerekend zou het 100 jaar duren voor de eerste raket hem zou bereiken!

Dan is er het verhaal van het trage glas. Op een afgelegen plek komt iemand een huis tegen met een grote glasgevel. Voor dat huis zit een zwijgende man die naar het tafereel door het raam zit te staren. Een jonge beeldschone vrouw is met twee kleine kinderen aan het spelen. Ze hebben veel plezier maar zijn zich schijnbaar niet bewust van de man die hen voortdurend observeert.

Als de verhaalverteller aan de achterkant van het huis gaat kijken blijkt dat er alleen een grote glasgevel is, erachter is er een restant van een verkoold huis te vinden. Een enorme puinhoop van wat eens meubilair was. Het blijkt dat het huis totaal afgebrand was toen de vader op reis was , en zijn jonge vrouw en twee kinderen zijn toen op een afschuwelijke wijze om het leven gekomen. Het enige wat nog overeind gebleven is, is de onbrandbare gevel met ‘ traag’ glas. Dat is glas waarvan de lichtbrekings-coëfficiënt zo totaal anders is dat de beelden die door het raam worden doorgegeven een vertraging van 10 jaar geven. De eenzame, zichzelf verwaarloosde man zat naar beelden van 5 jaar voor de brand te kijken en kon zijn vrouw en kinderen bijna aanraken maar kon geen contact maken met zijn gezin waar hij zo zielsveel van hield, een ware Tantaluskwelling. Het wachten was op de afschuwelijk levensechte reconstructie van de brand!

Mijn eigen interactieve afstandsbediening

Wat zou het geweldig zijn als je delen van je eigen leven opnieuw op kunt opstarten. Je geboorte, het onbezorgde spelen in de bos de eerste jaren, onvergetelijke momenten met je familie, de eerste ontmoeting met je vrouw, de geboorte van je kinderen, de nachtelijke stoeipartij op het balkon van het majestueuze chalet in Zwitserland. De eerste ontmoeting met God. Zoveel sessies waar je betrokken voelde in het leven van anderen.

De keerzijde zou zijn het machteloos kijken naar het trage glas van je verleden, het verlies van geliefden, de teleurstellingen, nederlagen, vernederingen. De schokkende beelden van je collectieve geschiedenis als mens, Nederlander en wereldburger. De schaamte en onmacht van het verleden om weer te ervaren en geconfronteerd te worden met het machteloze gevoel van onvermogen om het verleden te veranderen. Gevangen door die meedogenloze onveranderbare tijd! Ik zie uit naar de tijdloosheid van de eeuwigheid, waar geen dood en nacht meer zal zijn en alle tranen uitgewist zijn en er alleen een moment van een eeuwig gelukzalig heden bestaat! (Openbaring hoofdstuk 21)

Passeer-etiquette

Tweemaal per week chauffeer ik mijn dochter naar de zorgboerderij. Dit diervriendelijk paradijs is gesitueerd net buiten een naburig dorpje en is alleen bereikbaar via een slingerend B-weggetje. Twee auto's kunnen elkaar normaliter niet passeren maar gelukkig zijn er enkele verbrede weggedeeltes en enkele inritten van nabijgelegen boerderijen waar dit wel mogelijk is. Enkele kwaadwillige boeren hebben het weinige passeerrespijt geminimaliseerd door hun oprit te versmallen met ijzeren paaltjes teneinde te voorkomen dat hun tuintjes door de naar escape mogelijkheden hunkerende passanten geannexeerd worden tot ruime parkeerhavens.

Er bestaat een stilzwijgende wet, die afgeleid is van de proxemica (nabijheidsleer) dat de weg tussen twee opeenvolgende uitwijkmogelijkheden virtueel in tweeën verdeeld wordt. Als je, je qua afstand het dichtst bij een parkeermogelijkheid bevindt, wordt je geacht de vernederende tocht achteruit te aanvaarden. Hetgeen voor sommigen een hachelijke zelfs levensgevaarlijke onderneming is door de sloten en hekwerken langs het smalle slingerende weggetje. Een geroutineerde B-weg rijder als ik heeft geleerd de afstand tussen de parkeerplaatsen en de positie van de tegenligger(stander) in te schatten en zo nodig wat extra gas te geven om eerder bij het punt van no-return te zijn.

Belangrijk is ook de ander de illusie te ontnemen dat er op het reguliere weggedeelte een mogelijkheid zou bestaan om elkaar te passeren. Dit kan het beste door dreigend op het linker weggedeelte van het weggetje de ander tegemoet te rijden. Natuurlijk zijn er ook schurken die zich niet aan de proxemicawetten houden. Ze intimideren de ander door doodleuk midden op de weg te stoppen en te wachten tot de ander de aftocht blaast, zelfs als deze proxematisch gesproken volledig in hun recht staan.

Een roemrucht voorbeeld is zuster Nijenhuis een wijkverpleegkunde slash oude vrijster wereldberoemd door haar halsstarrig karakter. Deze dame met een witte knot in haar nek had het vermogen iemand zo vernietigend aan te kijken dat zelfs de meest gevreesde slang die toch gewend is haar slachtoffers te hypnotiseren onder haar blik zo snel mogelijk onder een struik zou wegkruipen. Op een kwade dag ontmoette zr Nijenhuis haar manlijke evenknie in een dikke BMW die zijn auto voor het autootje van Nijenhuis parkeerde. Er ontstond een titanenstrijd die na 1 uur en 57 minuten surplace beslecht werd in het voordeel van de wijkverpleegster door de inmiddels gealarmeerde plaatselijke veldwachter. Volgens politierapporten moest de BMW-bestuurder uit de wagen getild worden omdat hij volkomen verlamd was. Helaas was het uitgebreide revalidatieproces van deze idiopathische klachten niet afdoende, de goede man is nooit meer de oude geworden. Nijenhuis die mank liep spotte toch met alle verkeersregels. Als ze zich zoals gewoonlijk met haar fiets op het trottoir voortbewoog schreeuwde ze de stomverbaasde voetgangers toe: He wegwezen!, tuut tuut opzij!! Ja, uitkijken!!

Iedereen die niet met haar te maken had mocht haar wel.

De enige uitzonderingen in de proxemicaregels zijn de grote vrachtauto's. Ze kunnen niet in de kleine uitwijkhavens en hebben in principe altijd ruim baan. Hun natuurlijke doodsvijanden zijn fietsende scholieren. Met name die in groepsverband rijden. Ze rijden in drie rijen naast elkaar, slingeren over de weg en trekken zich behalve aan elkaar, van niets en niemand iets aan. Er zijn verschillende populaties die in het wild voorkomen met hun eigen dynamiek. De meest gematigden zijn groepen met alleen vrouwelijke exemplaren. Ze kunnen uitermate irritant zijn maar zullen uiteindelijk toch in een weliswaar derde mogelijke uitwijkplaats opzij gaan.

Ze worden in halsstarrigheid en brutaliteit overtroffen door groepjes jongens. De pikorde in deze groepen wordt bepaald door degene die het langst met een lachend uitdagend gezicht een auto op kan houden. De verreweg meest gevaarlijke groep fietsers bestaat uit een gemengde populatie. Door ontwikkelende hormonale tsunami's wordt neurofysiologisch gezien het uiterst dunne laagje civilisatie ruimschoots overruled door imponerend baltsgedrag, hetgeen een (vrachtwagen)chauffeur tot waanzin kan drijven.

Een enkele dappere broodrijder die zich liet verleiden om een ‘corrigerend’ tikje uit te delen met de vrachtauto werd getrakteerd op een aanklacht van doodslag door dit gepeupel. De gemiddelde tweewielige scholier is volkomen op de hoogte van de jurisprudentie en waant zich onaantastbaar op het B-circuit.

Passeergedrag en non-verbale communicatie.

De ongeschreven etiquette wetten schrijven voor dat de bestuurder van de rijdende auto de stilstaande sukkels moet bedanken. Op de manier waarop dit gebeurd is veel af te leiden over de persoonlijkheid van iemand. In de eerste plaats is er een heel spectrum van veel betekende handgebaren. Zo is er het pinkje dat zich even verheft bij een hand aan het stuur wat getuigd van een superioriteitsgevoel en een zekere minachting voor de ander. De grootte van het gebaar zegt in zijn algemeenheid iets over het dankbaarheidsniveau.

Een openhandgebaar laat zien dat de bestuurder ‘ongewapend’ is en de amplitude en hoogte van het gebaar is recht evenredig aan de sociale vaardigheden van de bestuurder. Zo vertegenwoordigd Gellius V. een groep die weliswaar een redelijk open gebaar maakt tijdens het passeren maar zijn hand voor zijn gezicht houdt zodat oogcontact wordt vermeden. Dit zegt iets over zijn sociale angst en onderontwikkelde emotionele capaciteit.

Soms kan het begroetingsritueel ook iets overweldigends krijgen. De gebaren en oogcontact kunnen ook een zeker triomfalisme uitstralen wat door de goedwillende geïmmobiliseerde medeweggebruiker als een vorm van agressie ervaren kan worden. De vergelijking dringt zich op van een zegetocht van Hitler in Parijs waar hij de overwonnen ‘Franse haantjes’ naast de weg uitbundig begroette.

De wet van proxemica beschrijft niet wat te doen als twee grote vrachtwagens elkaar ontmoetten. De bestaande uitwijkhavens zijn te klein en dus kan het gebeuren dat een vrachtauto twee kilometer achteruit het slingerende weggetje af moet rijden. Ook hier spelen afwerende non verbale signalen, intimidatiegedrag, en zelfs verontschuldigende gebaren of een gesuggereerde hulpeloosheid belangrijke vaardigheden om zo’n strijd te winnen. Ik heb ervaren truckers volkomen uit hun plaat zien gaan als ze tijdens zo’n terugtocht groepjes scholieren tegenkwamen.

De moraal van dit verhaal is als u zichzelf niet herkent in de vaardigheden om in deze B-wereld jungle te overleven mijdt dit circuit, waarom zou u uw leven hiervoor op het spel zetten? Kies het hazenpad van de regionale wegen ook als u daarvoor behoorlijk moet omri

Update binnenhalers

Zoals de getrouwe Treffers lezer inmiddels genoegzaam bekend mag zijn,is een binnenhaler een uitbundige contractant van een plaatselijk etablissement met maar één opdracht: zoveel mogelijk mensen binnenslepen om te eten. Ik heb u verteld van de enige uitzondering: Benito, wiens werkgebied al meer dan 20 jaar zich uitstrekt enkele m2 meters voor het restaurant San Miguel.

Hij is de enige ‘ tegenhouder’ in town. Er staat voortdurend een rij hongerige te wachten tot ze in het heiligdom van Benito worden toegelaten. Tegenhouder Benito schenkt voortdurend een goedkope rumlikeur om de wachtenden zoet te houden. Nu na 15 jaar observeren heb ik zijn geheim ontdekt! Toen we daar weer eens aten viel me op in tegenstelling tot de andere keren dat het een eeuwigheid duurde voordat de verschillende gangen opgediend werden. Er was slechts een kleine rij wachtenden voor het restaurant.

Toen viel bij mij het kwartje, of in Dutch speakwords gezegd: The Nikkel felt by me! Benito is geen tegenhouder maar een geraffineerde regisseur van een kunstmatig door hem gecreëerde wachtrij! Als het minder druk is geeft hij non-verbale signalen naar de obers om het rustig aan te doen! Als de wachtrij te lang wordt staat het eten in een vloek en zucht op tafel!
Door de wachtenden wordt een beeld gecreëerd dat half Puerto Rico zich verdringt om het voorrecht te hebben in dit culinair paradijs een hapje te nuttigen. Dit speelt natuurlijk

weer in op de lagere driften van de gemiddelde toerist om maar niets te missen. Maar in feite is het een geniaal geregistreerde voorstelling waar alle potentiele gasten onbewust, onbedoeld en waarschijnlijk ongewild deel van uitmaken Hulde!!

En dan nog een ontdekking in de wereld van binnenhalers. U kent waarschijnlijk wel de Italiaan op de bovenste verdieping, die denk ik Jood is omdat hij op de drukste dag, zaterdag, dicht is en omdat hij onophoudelijk zijn zaak vult met de meest walgelijke kerstliedjes. Ik moet echter toegeven dat het voedsel technisch gesproken een prima restaurant is
.

Als je daar zit heb je een prima uitzicht op de binnenhaler van de buren Piedro. Het Mexicaanse restaurant van ‘ Pappa’ en zijn kinderen is 5 jaar geleden overgenomen door een kleurloos figuur die alleen in de keuken staat. Sinds die tijd staat Piedro daar. Hij is een tenger, kettingrokend mannetje, half kalend vijftiger, die zenuwachtig heen en weer dribbelt. Hij heeft nogal merkwaardige gewoontes voor iemand die veel handen moet geven.

Soms peutert hij een bulk uit zijn neus, die hij nauwkeurig inspecteert waarna hij deze achteloos aan zijn verfomfaaide broek smeert. Soms verdwijnt zijn hand aan de achterzijde van zijn broek waar hij een veel betekend gebaar maakt, dat mijn vader vroeger ‘dabben’ noemde. Soms trekt hij zich aan zijn broekriem op om irritatie van een mogelijk schrijnend slipje tijdelijk te verminderen.

En op andere momenten verdween zijn hand zo diep in een broekzak dat ik vermoed dat er een groot gat in zit wat toegang gaf tot een gebied dat niemand zou willen betreden! Piedro maakte geen echt contact met passanten maar was gezien zijn vaag in de verte starende blik voortdurend verwikkeld in een andere realiteit. In al die 5 jaren heb ik hem nog nooit iemand echt zien binnenhalen.

Als een verdwaalde dronken Scandinaviër hem wilde omhelzen omdat hij dacht dat het iemand anders was, verstarde Piedro helemaal. Hij vermeed oogcontact met iedereen, liep achter klanten aan, kortom maakte alle fouten die ik eerder in het handboek van binnenhalers besproken heb. Waarom? Waarom toch?

Gisteren kreeg ik het antwoord. Ik ontdekte dat een vriendje van hem waar hij regelmatig een peuk mee rookt , een medewerker is van het concurrerende Mexicaanse restaurant 100 meter verder! ! Tijdens zo'n nerveuze rooksessie zag ik dat dit sujet Piedro een enveloppe gaf terwijl hij zenuwachtig om zich heen spiedde.

Piedro stak die in zijn diepe broekzak en het probleem was voor mij opgelost! Piedro kreeg steekpenningen van de concurrent om zo weing mogelijk klandizie binnen te halen. Zo eet hij al jaren van twee walletjes en blijkt er net als bij Benito er een parallel universum te bestaan waar wij goedbedoelende stomme toeristen geen weet van hebbe

65+ crisis

I

Iedereen kent de grote trauma's in zijn leven. Het begint al met de geboorte als je met alle geweld de boze wereld ingeperst wordt door een schreeuwende moeder door een veel te nauwe en enge donkere gang. Voor sommige zelfs met een vacuüm pet op je hoofd en zo word je met man en macht tegen je wil in die koude wereld ingetrokken. De volgende grote crisis voor iedereen is de midlife crisis, een keerpunt in het leven waarop iemand wegrent voor zijn 'zelf' die op de een of andere manier niet meer bij hem past. Hij is aan het vluchten voor schaduwen en demonen uit zijn jeugd en waar hij eigenlijk mee in het reine moet komen. Dit is een lange weg die hij moet gaan. Reken op jaren in plaats van maanden.

Maar dit alles is nog niets vergeleken met de 65+ crisis. Deze memorabele leeftijd wordt in het algemeen voorgesteld als het Zwitserlevengevoel, een hemelse situatie waarin de rijpe duiven vanzelf in je mond vliegen. Een situatie van een ongelimiteerde vrijheid, waar de wereld voor je open ligt en je toelacht. Wuivende palmen, gekoelde drankjes, tropische verrassingen, vriendelijk lachend en verleidend vrouwelijk schoon. Niets is minder waar! Je voelt je uitgerangeerd, afgeschreven, en weggeschopt. Een last voor de samenleving. Een risicopost voor de zorgverzekeraar. Een schrik voor iedere spiegel.

Het meedogenloze aftellen naar het einde is definitief begonnen. Voor het eerst begint het tot je door te dringen dat de jaarringen van je buikplooien meedogenloos de waarheid vertellen. Dat je opmerkt dat je oren een ogenschijnlijke onwaarschijnlijke groeispurt gemaakt hebben ten opzichte van de rest van je hoofd. Je begint een

Romijnhoofd te krijgen. De heer Romijn had een wildgroei die zich uitbundig een weg zocht uit zijn oren en neus en die contact zocht met zijn verwilderde baard. Hij leek op de broer van kabouter Plop. Sommige kamergeleerden zagen in hem zelfs het definitieve bewijs van de ontbrekende schakel in de evolutie.

De nieuwe werkelijkheid sloeg als een bom in bij Treffers. In wanhopige pogingen het tij te keren werden hem allerlei goedbedoelde adviezen gegeven. Ga bij de Zonnebloem achter een rolstoel lopen, ga in een sportschool als een idioot aan een paar gewichten trekken, sluit je aan bij de wandelclub ‘Malle Pietje en andere loosers’ ,ga postzegels verzamelen, sluit je aan bij de 65+ hardlopers die met een rood hoofd en een dreigend hartinfarct de landwegen onveilig maken, of verzoen je in je nieuwe rol van assistent huishouding.

Nee, Treffers had een ander idee om zijn sportief geweten te sussen: Fietsen. Hij diepte zijn oude Burgersfiets uit zijn schuur waar die reeds 30 jaar begraven was. Tijdens het oppompen van de banden had hij even nog de flauwe hoop dat banden onherstelbaar beschadigd waren, maar nee alles leek nog pico bello in orde. Treffers moest bewijzen door een rondje Linschoter bos van ongeveer 9 km dat alle geruchten over zijn slechte conditie fabeltjes waren. Ma Treffers keek haar betere helft meewarig na toen hij voortvarend de straat uit sprintte.

De eerste kilometer verliep alles volgens plan, maar toen hij net de stad uitreed diende de eerste vijand zich aan: zadelpijn! Zadelpijn wordt veroorzaakt door druk op het perineum, dit is dat deel van het menselijk lichaam dat bestaat uit het gebied tussen het scrotum en de anus, het bestaat voornamelijk uit spieren en huid. (zie tek.)

Spieren in het perineum van een man

Druk op het perineum geeft een pijnlijk gevoel in de regio en door druk op de zenuwen een verlammend gevoel aan de bovenbinnenzijde van het been. De spieren van de anaalstreek en urogenitale gebied behoren tot de erogene zone. Bij mannen ligt het inwendige deel van de penis in het perineum en kan een errectie worden geïntensiveerd door druk uit te oefenen op het perineum (wikipedia) Zadelpijn geeft dus mixed feelings! Iets wat je in de setting van Treffers op dat moment niet kan en wil hebben. Door regelmatig uit het zadel te gaan kan de pijn verlicht en de errectie en verlamming verminderd worden.

Net buiten Oudewater verliep alles volgens plan: Treffers passeerde moeiteloos schoolgaande kinderen totdat bij het begin van het Diemerbroek fietspad een vrouw van middelbare leeftijd hem vrolijk voorbij fietste. Treffers ervoer dit als een regelrechte bedreiging van zijn manlijkheid en probeerde de vrouw met alle macht bij te houden. De vrouw een blonde struise vijftiger scheen genoeg energie te hebben om bekenden onderweg vrolijk te begroeten. Treffers perste het laatste beetje lucht uit zijn longen en hijgde als een postpaard.

Dit zou hem toch niet overkomen dat hij gedegradeerd werd tot de klasse hopeloze bejaarden die de rijwielpaden onveilig maken. Bij de bochten en bruggetjes kon hij iets

van zijn achterstand goedmaken door een betere stuurtechniek. Tour commentatoren zouden zeggen: Treffers ‘kraakte’ Met zijn tong op het stuur een roodaangelopen hoofd en zijn longen uit zijn keel zuchtend kon hij de vrouw op grote afstand ternauwernood volgen.

Hij voelde zich nog meer vernederd dan toen hij op de middelbare school door een sneeuwbal van een grietje een bloedneus kreeg. Deze vrouw toonde blijk van geen enkele inspanning ze had haar fiets op een groot verzet en trapte er rustig maar gedecideerd op los. Met een medelijwekkende blik keek ze soms achterom om vervolgens lachend haar weg te vervolgen.

Het fietspad was ongeveer 5 km lang. Vijf lange kilometers van pijn en vernedering. Vijf kilometers die alle zin in het leven uitblusten. Vijf kilometers waar de waarheid Treffers ego deed verschrompelen. In die vijf kilometers zag Treffers hijgend zijn leven voorbij komen. In een bijna bovenmenselijke inspanning was Treffers dichterbij gekomen.

Op het moment dat hij definitief op wilde opgeven eindigde het fietspad bij het Linschoter bos en sloeg de vrouw links af terwijl Treffers rechts moest .De laatste glimp van de vrouw was de accu achter op de fiets die Treffers eerder nog niet opgemerkt had!.....

Drie historische binnenkomers

Heel, heel lang geleden zette Treffers zijn eerste schreden als zzp-er in de vrije markt economie. Na enkele diepte-investeringen werd zijn doorzonhuis in een Vinex wijk geschikt gemaakt voor een praktijk fysiotherapie. De eerste etage werd ingericht als praktijkruimte en van de drie slaapkamers werd de masterbedroom afgetimmerd als ouderlijke slaapkamer annex wachtruimte. Het geheel werd gecompleteerd door een bordje op de deur: ‘Behandeling volgens afspraak’. Hoewel de trap naar het behandelgebied de eerste natuurlijke selectie in zijn patiëntenpopulatie betekende vonden toch nog veel hulpbehoevenden, kreupelen, gestreste en gekwetste dorpelingen hun weg naar de hooggelegen healingroom.

Treffers was zijn tijd ver vooruit. Hij had enkele innoverende toepassingen die de entree in zijn praktijk vergemakkelijkte. Zo was er de fameuze wasknijper, die tussen de deuropener geplaatst was en die in combinatie met een deurdranger toegang gaf tot de trap naar het heiligdom. In de 15 jaar dat Treffers op deze rustige locatie zijn baanbrekend werk deed waren er drie personen die op een nogal spectaculaire wijze hun entree maakten in dit zorgcentrum.

Op een mooie lentedag werd de door forensen uitgestorven wijk opgeschrikt door een toenemend ploffend, knetterend en repeterend lawaai dat nog het meest deed denken aan het passeren van een oververhitte stoomlocomotief op volle toeren die ieder moment kon exploderen. Toen Treffers uit het raam keek zag hij een vale ouderwetse, immense hoge tractor de straat komen binnen stomen. Boven op die gigantische tegensputterende bak zat Ai beur 't dakop. De zeventigjarige pokdalige boer maakte met zijn machtige strijdros een welhaast apocalyptische entree in de straat. Ai die volgens de burgerlijke stand Arie van Klaveren heette had zijn bijnaam te danken aan een voorwaar historisch moment in het verleden.

Ai kon lezen nog schrijven. Ai had andere vaardigheden. Binnen de 14 jaar had hij 11 kinderen verwekt bij Teuske. Hoewel gezegd moet worden dat deze laatste ook enige credits verdiende vanwege haar schijnbare vruchtbare grond. Ai en Teuske waren bijzonder klein behuisd. De meeste kinderen sliepen onder het gammele rieten dak van hun pittoreske huisje. Toen Teuske Ai vroeg om wat meer plaats te maken voor Klaske de benjamin van het stel sprak ze de historische woorden: "Ai beur 't dakop".
Na verschillende pogingen waarna de krakkemikkerige tractor uiteindelijk tegensputterend tot stil stand kwam slaagde Ai er in het ding te parkeren voor de praktijk. Als een volleerd bergbeklimmer daalde Ai behoedzaam van zijn monstertruck.

Ai ging al letterlijk gebukt onder de last van het leven maar toen hij probeerde de stoep te beklimmen leek het of iemand met een tikje de tijd had stopgezet. Ai stond in een hoek van 90 graden bevroren totaal bewegingsloos op de stoep. Voor de oppervlakkige voorbijganger een vermakelijk gezicht. Een bekende van Ai, die wist dat Ai van een goede grap hield, riep in het voorbijgaan: "Hé Ai ben je voor standbeeld aan het studeren?" Treffers die ook een goede grap kon waarderen begon zich na 10 minuten te realiseren dat de totaal verkromde, spastische oude kerel voor zijn deur nu niet bepaald een reclame voor zijn toko was.

Hij besloot de man outdoors te behandelen met warmte en massage, waarna hij met behulp van enkele verbijsterde voorbijgangers Ai bij kop en kont pakte en hem tree voor tree naar boven sleurde. Na enig rek en trekwerk slaagde Treffers Ai weer op zijn vehicle te plaatsen, waarna deze al stotend de straat uitreed en tot opluchting van Treffers uit het gezicht verdween.
De tweede binnenkomer had op zijn minst net zo'n spectaculaire entree als Ai. Een argeloze passant die op het moment suprême aanwezig zou zijn was zich het lazarus geschrokken.

In beginsel leek het geluid op een koe die loeide in de verte, maar al snel ontwikkelde het zich in een kakofonie van dierengeluiden tot een luid loeiende koeienverzameling, blatende schapen en gillende varkens. Op het hoogtepunt van die aanzwellende orkaan, zeilde er een grote vrachtauto de straat in met daarachter een oplegger met gillende

varkens die uiteindelijk met veel lawaai tot stilstand kwam. Bolle Geert had zijn bedrijfswagen voor de praktijk geparkeerd. Geert had een cocacola petje op zijn hoofd gekwakt dat echter niet in staat was veel van zijn vette haren te bedekken. Over zijn bebloed geruite hemd droeg Geert twee bretels die zijn veel te wijde broek in toom moest houden.

De reden dat Geert in dit respectabele rijtje van binnenkomers vereeuwigd is heeft te maken met de route die hij naar de wachtkamer volgde.
Als enige van de duizenden patiënten al die jaren besloot Bolle Geert niet de voordeur te gebruiken , maar hij liep om het hoekhuis heen , deponeerde zijn klompen bij de achterdeur en liep plotsklaps de keuken binnen. Hij bezorgde daardoor mevrouw Treffers die net een eenvoudige doch voedzame maaltijd aan het bereiden was de schrik van haar leven. Geert stonk een uur in de wind naar varkens. Met deze penetrante lucht stond hij voor mevrouw Treffers op een afstand die de proxemica geleerden de intieme zone zouden noemen.

Een betere naam voor Bolle Geert zou misschien zijn Bolle stinkende Geert of Gierende Geert. Volgens de wet van Boyle die het gedrag van ideale gassen beschrijft onder invloed van druk, temperatuur en aantal deeltjes , verspreidde de varkenslucht zich langzaam tot in alle kleinste hoeken van het huis en praktijk. Sinds die tijd kan je mevrouw Treffers als je ze zoekt altijd onder de douche vinden, sinds die tijd is ze ook overtuigd vegetariër geworden.

Nadat Treffers alle mogelijke ramen open gezet had en in iedere hoek gesprayd had zette hij bolle Geert onder de ‘bestraling’ een probaat middel om iemand niet aan te raken. Tot slot adviseerde hij Bolle Geert voor verdere behandelingen zich te vervoegen bij concurrent Ton Hartman die over een nog meer gespecialiseerde apparatuur

beschikte. Treffers heeft overal oplossingen voor!

Mocht u bij het lezen van dit verhaal de indruk krijgen dat de gemiddelde populatie van Treffer's praktijk bestond uit minimals en loosers, niets is minder waar. Laat me u nummer 3 introduceren van de historische binnenkomers namelijk de gerespecteerde wethouder ter plaatse : van der Laagen. Van der Laagen maakte een onberispelijke indruk, hij had een enigszins geflatteerd affectief woordgebruik en het was voor iedereen duidelijk dat hij ook met de nodige egards behandeld wilde worden. Van der Laagen was ingeroosterd als eerste patiënt om 8 uur in de ochtend.

Zoals gewoonlijk opende hij de voordeur van de praktijk dankzij het ingenieuze wasknijper patent van Treffers. Hij besteeg de trap en nam plaats op het geïmproviseerde wachtkamertje naast de slaapkamer van Treffers. Door het gestommel op de trap werd op één meter van, van der Laagen Treffers wakker in het onmiddellijke besef dat hij vergeten was de wasknijper de vorige avond van het slot te halen. Treffers die gewoon was in zijn blote bassie met moeder de vrouw onder de dekens te liggen kreeg de schrik van zijn leven.

Het was de vorige avond laat geworden, was laat naar bed gegaan was de knijper vergeten.maar was nu onmiskenbaar wakker. Er gingen minuten voorbij die de stressfysiologen beschrijven als een 'freeze-toestand' , te vergelijken met een muisje die zich in het gezicht van een roofvogel dood houdt.

Treffers was zich in ruime mate bewust dat hij op het punt stond zich voor het hele dorp onsterfelijk belachelijk te maken. Duizenden scenario's passeerden via de amygdala zijn controlecentrum in de prefrontale cortex van zijn hersenen. Uiteindelijk riep hij in zijn blote bassie één meter van van der Laagen verwijderd:

"Gaat u maar vast naar de behandelkamer, ik kom zo" In een recordtempo trok hij zijn kleren aan en riep op de gang richting de zolder "Liefje kom je er ook uit", dit om van der Laagen op een dwaalspoor te brengen. Toen hij de behandelkamer binnenkwam zei deze met een licht geaffecteerde stem: "Dat heb je verdraaid snel gedaan kearel, ik dacht even dat je me in je onderbreeuuk wilde behandelen"

PS Mochten personen en situaties in dit verhaal u bekend voorkomen, dat kan kloppen ze zijn naar waarheid opgetekend.

Enge verhalen in en uit de praktijk in Montfoort

In de serie komische verhalen nu een eng verhaal uit mijn praktijkervaringen in Montfoort. Ik beloof u dat ieder verhaal naar waarheid is opgeschreven. Ik wil met u afspreken dat u het gehele verhaal tot de laatste letter leest, uw dag zal anders zijn. U kunt nu nog stoppen!
In de drie jaren dat ik in Montfoort gewerkt heb, heb ik geleerd dat het belangrijkste onderdeel van de diagnostiek, je op school niet geleerd wordt: namelijk waar kom je vandaan? In Montfoort is dat heel relevant. In het verleden moet Montfoort een vrijstad geweest zijn waar al het geboefte, weirdo's, criminelen, psychopaten, kinderlokkers, godsdienstwaanzinnigen en psychiatrische patiënten uit heel midden Nederland zich verzameld hebben. Als therapeut heb je het voorrecht om je in de intieme zone van dit zooitje te begeven.

Kenmerkend voor de bevolking is de verkeerssituatie. Ik weet niet of u het wel eens opgevallen is dat als je de provinciale weg van Utrecht naar Gouda door Montfoort rijdt,dat de verkeerssituatie in Montfoort wel heel bijzonder is. Van alle plaatsen in dit traject heeft alleen Montfoort stoplichten. Je rijdt ongeveer 200 meter door het dorp en in die 200meter is één rotonde en drie (!) stoplichten. De stoplichten zijn zo afgesteld dat je

een maximale tijd moet
stoppen voor ieder stoplicht. En of dat nog niet genoeg is hebben ze in die 200 meter ook nog een haakse bocht geconstrueerd zodat de gemiddelde tijd dat je door die 200meter bent, ongeveer 14 minuten is. Daar is over nagedacht. Als ik Montfoort nader doe ik alle portieren op slot en wil zo snel mogelijk door het stadje racen. Ik ben niet de enige, daarom hebben ze die verkeersbelemmeringen opgesteld!

Nu naar de praktijk. De praktijk is gevestigd in een vrijstaand deftig pand in oud koloniale stijl. Het ligt aan de Hollandse IJssel, waarvan het gescheiden is door een hoog lopende weg, de Doeldijk. Mijn eerste enge ervaring was met een bejaarde dame die één van de eerste scootmobielen in Nederland bezat. Door een gebrek aan parkeerplaatsen zette ze dit voertuig aan de rand van de weg op de dijk. Nadat ze een 'toiletbehandeling' van haar longen gehad had zette ze zich weer op haar strijdros. Dit ingenieuze apparaat bezat een 'pienter pookje'

Een vooruit en achteruitstand. Dit lijkt heel eenvoudig, maar de constructeur van dit apparaat had geen rekening gehouden met de gemiddelde intelligentie van een Montfortenees. Zij dacht de pook in vooruit stand te plaatsen maar scheurde achteruit de dijk af en de plomp in. Nadat ze een paar flinke teugen modder naar binnen gewerkt te hebben, die o.a. in haar longen stroomden, kwam ze proestend boven. Nadat twee passerende autochtone Montfortianen in een reddingspoging ook te water waren geraakt, kwam een inwoner van Oudewater op het idee haar via een ladder met touwen weer op het droge te hijsen.

De praktijkindeling was heel simpel: via een klein wachtkamertje kwam je in een zaaltje waarin achter twee behandelkamers waren geconstrueerd doordat er een paar gordijnen waren opgehangen. De praktijk was in het trotse bezit van een bestralingsapparaat, een UKG. Deze was op zijn beurt weer afgeschermd met een aantal kamerschermen. De UKG was een magisch apparaat waar je iedereen na een massage of oefenbehandeling kon zetten met als belangrijkste doel: extra inkomsten te verwerven. Er waren zelfs patiënten die alleen voor de UKG kwamen.

Zo had Treffers een voluptueuze patiënte uit het Rotary circuit van Montfoort die alleen kwam voor een enkel bestraling. Hij vroeg haar om alvast plaats te nemen op de stoel voor de bestraling. Wie schetst zijn verbazing toen hij het apparaat aan wilde zette en hij ontdekte dat deze dame in haar volkomen blote bassie met een grijns op haar gezicht op hem zat te wachten. Haar dikke billen puilde over de bestralingsstoelen haar hangborsten werden ondersteund door haar
gigantisch buikvolume.

Treffers wist niet wat ze zich had voorgesteld bij deze expositie, op twee meter afstand achter een gordijn was zijn collega aan het werk en ook in zijn eigen cabine zat intussen

een andere patiënt. We zullen het maar op een ordinaire ‘potlood venterij ‘ houden. Nadat de jonge Treffers met bibberende stem gezegd had dat ze de volgende keer wel haar kleren aan kon houden vluchtte hij in zijn beschermende cabine. Jarenlang werd hij nog zwetend wakker met het beeld van deze Montfortiaanse.

Montfoort is een verzamelplaats van extremen. In iedere praktijk hoort een kleedruimte volgens de voorschriften. Meestal is dit een gebogen rails aan het plafond met daarin een gordijn wat iemand dicht kan schuiven om zo zijn eigen kleedruimte in theorie te creëren. In de 40 jaar dat Treffers gewerkt heeft, met meer dan tienduizend patiënten en een veelvoud van behandelingen, is er één persoon die van deze faciliteit dankbaar gebruik gemaakt heeft. U raadt het al:…een Montfortiaanse. Zij kwam al zwetend binnen, om zich heen spiedend alsof ze in de recreatieruimte binnengestapt was van de mannenafdeling zedendelinquenten van de sing-sing gevangenis.

Ze maakte geen oogcontact met de jonge Treffers die na een inleidend praatje vroeg of ze haar truitje uit wilde doen in verband met inspectie van haar nek. Zonder dat iemand het haar aangewezen had, ritste ze het gordijn dicht en verstopte ze zich voor de ogen van de verbouwereerde Treffers die vergeten was dat er een dergelijk gordijn hing.
Na ongeveer 5 minuten vroeg hij of alles goed was en of hij moest helpen. Nee, het gaat wel zei ze met trillende stem.

Ze was nog steeds veilig in haar hokje en was niet van plan om eruit te komen. De spanning nam nu ook toe bij Treffers, wat gebeurt er achter dat gordijn? Zou hij er even achter kijken? Dat werd misschien beschouwd als een ultieme poging tot verkrachting.
Na weer 5 minuten werd aarzelend het gordijn weggeschoven en schuifelde de vrouw met haar truitje in haar handen behoedzaam en alert naar buiten.

Treffers die toch al veel Montfortianezen gezien had maakte de kunstfout door ze aan te raken bij de inspectie van de mobiliteit van de nek. Op dat zelfde moment schreeuwde de vrouw keihard Neeeeee!!! En liep met haar truitje in de hand de behandelruimte uit in haar beha de straat op. Sinds die dag verspreidde de faam van Treffers zich snel in Montfoort. Rare jongens die Montfortianezen…..

En nu ook een flinke vent of vrouw zijn en het volgende verhaal helemaal uitlezen! De specialiteit van de Montfoortse praktijk is kloppen en ophoesten of zoals het officieel heet: het bronchiaal toilet. Mensen kregen flink op hun donder soms wel 20 minuten lang. Tapotage, dit is met twee kommetjes met de handen beurtelings in een rap tempo op de longen roffelen. Soms ook als ze half op hun kop staan tussendoor afgewisseld met diepe zuchten en ophoesten van het slijm. De slijm productie die soms uit de tenen leek te komen moest zorgvuldig bestudeerd worden en opgevangen in een wit kartonnen bekertje.

Allereerst is de kleur van groot belang, meestal variërend van wit tot groenachtig slijm. Groen wijst meer op een infectie, maar er kunnen ook roodschakeringen wat wijst op interne bloedingen. Een en ander doet een fors appel op het kleurgevoel van de therapeut. Dan is er de consistentie van het slijm, meestal draderig in lange slierten die niet op een natuurlijke manier lijken af te breken, je moet ze soms gewoon afvegen. Een goede therapeut stelt zich niet tevreden met een beetje slijm, maar probeert uit alle macht het smerige goedje uit de patiënt te persen, via duwen en stimuleren van hoesten in de meest vreemde houdingen.

Een goede kokhalzende patiënt produceerde al gauw 1/3 van de inhoud van het kartonnen bekertje. Deze productie van spuug, slijm en ander opkomend materiaal heeft een zurige reuk, die in combinatie met de aanblik van dat goedje zelfs de meest geharde varkensslachter in het abattoir tot een uiterste
staat van walging brengt. Als de beoogde productie bereikt is wordt de patiënt gesommeerd het bekertje met materiaal op het aanrechtje bij de ingang van de praktijkzaal te zetten teneinde de therapeut het uiteindelijk op ordentelijke wijze kan afvoeren.

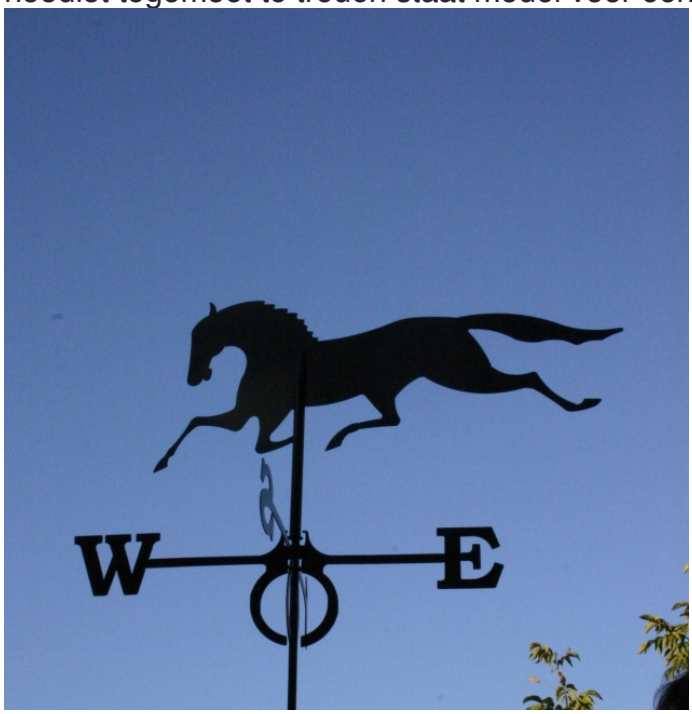
Op een goede hete zomerse dag betrad een Montfortinees de oefenzaal ná een patiënt met een bronchiaal toilet. Als rechtgeaarde Montfortinees voelde hij snel thuis in de praktijk, hij pakte het bekertje van zijn voorganger en zonder er verder bij stil te staan vulde hij het met water en nam er een paar ferme slokken van, hij had namelijk een ontzettende dorst….

Begrijpt u nu dat ik Montfoort eng vind, ik vind de mensen eng, ik vind de straten eng, ik rijd nog liever 10 km om dan dat ik door die helse stad rijd.

Over omkeren en fatale vluchten

Bekend zijn de verhalen van mensen die aan de dood ontsnapten toen ze een vliegtuig misten, dat even later zonder overlevenden verongelukte. Mensen die op het laatste moment een andere vlucht boekten of geluksvogels die door files en ander oponthoud een plaats in ‘de doodskist’ misten. Zo stel ik me voor dat er omgekeerd ook tragische gevallen moeten zijn die met kunst en vliegwerk, met veel moeite zich incheckten voor de fatale vlucht.
Of mensen die met tegenzin onder druk van anderen juist met dat vliegtuig meegingen. Dat zijn vaak geen berichten die het nieuws halen. maar die de gewetens van sommige nabestaanden nog moeten kwellen. Het je haasten om uiteindelijk onverwachts je noodlot tegemoet te treden staat model voor een aantal klassieke verhalen

Allereerst een verhaal wat mogelijk stamt uit de Islamitische verhalencultuur en wat in de negentiende eeuw door Pieter Nicolaas van Eijck in Nederland geïntroduceerd is. Het verhaal gaat over een Perzische edelman en zijn tuinman. De tuinman vertelde aan de edelman dat hij de Dood die ochtend ontmoet had, die op zoek naar hem was en die hij

zo snel mogelijk wilde ontvluchten. Hij leende het paard van de edelman en reed zo snel mogelijk zo ver mogelijk weg.
Hij gunde zichzelf en zijn paard nauwelijks enige rust en legde in een paar uur een

record afstand af totdat hij zich bevond in het verafgelegen Ispahaan. Enige tijd nadat de knecht spoorslags verdwenen was ontmoette de edelman zelf de Dood. Deze vertelde de edelman dat hij zich bijzonder verbaasd had om de knecht daar te zien omdat hij opdracht gekregen had om de knecht over een paar uur in het verafgelegen Ispahaan te halen. In feite had de tuinman door zijn doldwaze vlucht deze ontmoeting mogelijk gemaakt. Een klassiek voorbeeld van een fatale vlucht.

Een luchtige variant van dit principe is het verhaal van mijn zwager Henk. Het speelde zich meer dan twintig jaar geleden af. De politie introduceerde voor het eerst een blaastest om het alcoholgebruik van de automobilist te testen. Henk is zoals bekend geen praktiserend lid van de AA. In zijn woelige jeugd had hij in beschonken toestand dingen overhoop gehaald die de politie nu nog verzameld heeft onder het hoofdstuk cold cases. Nog steeds vragen sommige bootjesmensen zich af hoe het toch mogelijk was dat ze diep in de nacht wakker werden doordat hun boot tegen een brug of andere boot knalde.

Ook de snelheidsrace met een andere auto over de Reinaldaweg waarin onverwacht een politie in burger bleek te zitten is nog steeds een geliefkoosd onderwerp op politieverjaardagen.
Maar goed, op die bewuste dag had Henk geen druppel alcohol op. Hij reed welgemoed in zijn oldtimer naar Alphen. Onderweg zag hij aan de andere kant van de weg een politiecontrole waar de o zo interessante blaastest voltrokken werd. Henk dacht: Dat wil ik ook meemaken, dan heb je nog eens wat te vertellen aan de borreltafel. En na een tijdje kon hij omkeren met het idee om zo'n blaastest zelf te ervaren.

Henk werd inderdaad aangehouden maar tot zijn ontzetting hoefde hij geen blaastest te doen maar maakte de dienstdoende diender gebruik van de situatie om de auto van Henk grondig aan een veiligheidsinspectie te onderwerpen. Henk kreeg een bekeuring voor 3 gladde banden, slechte verlichting en slechte remmen. De boete bedroeg ongeveer de helft van zijn maandsalaris. De politie nam afscheid met: fijne dag nog! In feite was hij omgekeerd zijn noodlot tegemoet.

Tenslotte het verhaal van Tommy Cooper, mijn lievelingskomiek. Als een van de bekendste Britse komieken maakte Cooper er een kunst van zijn goocheltrucs op onnavolgbare wijze te laten mislukken. Hoewel hij dus de schijn tegen had was hij in werkelijkheid een zeer bedreven illusionist. Zijn mislukkingen maakten een onlosmakelijk deel uit van zijn grappen. Tijdens zijn optreden maakte hij in razend tempo tal van grappen die eigenlijk heel flauw waren, maar door de manier van brengen van Cooper juist weer erg grappig.

Onderdeel van de grap was dat hijzelf het hardst lachte om zijn grappen. Cooper die een chaotisch leven leidde was dik verslaafd aan de drank. Cooper was een workoholic die 52 weken per jaar optrad, ondanks zijn slechte gezondheid. Hij negeerde doktersvoorschriften om te stoppen. Zelf kondigde hij verschillende keren aan te stoppen en de laatste voorstelling te geven. Het heeft uiteindelijk heel wat ‘laatste’ voorstellingen geduurd totdat hij als een held op het podium ‘in het harnas’ stierf.

Vertel me hoe u eet en ik zeg wie u bent

Op onze talrijke vakanties is uit eten vaak een hoogtepunt in velerlei opzichten. Naast het consumeren van een voedzame maaltijd en een goed gesprek is het observeren van mensen ‘in ’t wild’ een leuke bezigheid. Bij binnenkomst van het etablissement is de tafelkeuze reuze belangrijk.

Een korte inschatting van de aanwezigen eetlustigen is van belang voor de juiste plek, die het meest oplevert. Gisteren hadden we geluk. We zaten naast een zeer gewichtige dame. Haar enorme boezem steunde op de tafel. Ze had een bos hout voor de deur die Jan Spinter met gemak door de winter zou helpen. Geheel in stijl droeg ze een rode bloemetjesjurk. De omvang van haar bovenbenen dwong haar voeten en knieën in een positie van een zeer breed steunvlak.

Dit had tot gevolg dat omstanders zich konden vergapen aan een spectaculair vergezicht tussen haar kolossale dijen. Op haar relatief kleine ronde hoofd droeg ze een fel rode bril die door transpiratie voortdurend van haar neus gleed. Daarbij werden haar kraaloogjes duidelijk zichtbaar. Een doordringende goedkope parfum, die haar transpiratie moest camoufleren, bedwelmde de helft van alle gasten. Het geheel werd gecompleteerd met een protserige dubbele kralenketting die ze zenuwachtig steeds op en neer schoof als een defensiemechanisme voor haar boezemspleet. In haar met een onbestendige kleur geverfd haar leken nog enige krulspelden niet verwijderd te zijn. Rubens zou een moord gepleegd hebben om deze voluptueuze, weelderige dame te mogen schilderen.

Tegenover haar zat de volmaakt complementaire man. Een kop kleiner, slank, een klein beetje kalend, het leek bijna een jongetje dat met zijn moeder uit eten genomen was. Hij wisselde schuchtere blikken om zich heen af met periodes waarin hij een verlamde indruk maakte.

Hoewel hij diverse pogingen deed kon ik hem niet betrappen op een bijdrage in het gesprek. Hij kreeg die kans ook niet omdat zijn geliefde, onverstoorbaar, door wauwelde, terwijl enige etensresten over de tafel vlogen. Driftig priemde ze met haar vork naar een virtuele tegenstander.

De steeds duidelijkere non verbale stop signalen van het mannetje werden volkomen genegeerd. Eerst wende hij zijn blik af, vervolgens keek hij een paar keer op zijn horloge, zette zijn handen op tafel als wilde hij zich afzetten en wegvluchten, tenslotte hees hij zijn broek op als teken dat hij bij een vlucht niet door zijn broekspijpen gehinderd wilde worden.

Maar, niets hielp.
Je hoeft geen raketgeleerde te zijn om de congruentie van buiten en binnenzijde te herkennen. Die vrouw was ontegenzeggelijk onbeheerst, grenzeloos, onbeschoft, schaamteloos en ongegeneerd. De Boze stiefmoeder in het sprookje was een flauwe afspiegeling van dit schepsel.

Een goede observator zou een heel andere indruk hebben van ons gezinnetje. We waren in een geanimeerd gesprek, open, communicatief, elkaar bevestigend. En wat voor een schattige indruk zou die observator hebben van ons lieve verstandelijk gehandicapte kind. "Ze zijn altijd zo goudeerlijk en heerlijk spontaan en ontwapenend". Op een van haar vele tochten naar de wc moest Karin de gewichtige mevrouw passeren. Juist op dat moment suprême kreeg Karin een geweldige niesbui. Die begon zo’n beetje bij haar tenen verspreidde zich als een bliksemschicht door haar hele lichaam en mondde uit in een geweldige brulnies.

Zelfs geharde veteranen van het Franse vreemdelingenlegioen zouden het in hun broek doen van zo'n lawaai. Misschien schrikt Karin nog het meeste van een dergelijke neusorkaan en kan onvoorspelbaar reageren Op dat moment maakte de gewichtige mevrouw de fout van haar leven.

Ze stond op en probeerde Karin tot rust te brengen door ze aan te raken. In een schrikreactie duwde Karin haar met volle kracht van zich af en schreeuwde angstig: "VUILE TRUT, BLIJF VAN ME AF.HOU OP KLOOTZAK, LUL!!!!!!" De vrouw verloor haar evenwicht en viel met stoel en al ondersteboven met haar benen in de lucht.

Alle aanwezigen keken ademloos toe en konden een rode onderbroek ontwaren tussen haar machtige dijen. In een laatste poging om staande te blijven had ze het tafelkleed en alles daarop over zich heen getrokken.
Terwijl de adrenaline door ons lijf gierde, probeerde mijn vrouw en ik haar overeind te helpen en putten we ons uit in duizenden verontschuldigingen.

In perfect Engels liet de vrouw op aangename toon weten dat ze het wel begreep en dat ze het ons en Karin niet kwalijk nam. Op dat moment straalde ze een rust uit in een volmaakte bewonderenswaardige zelfbeheersing.

Ze liet op geen enkele manier merken dat ze voor de hele zaak en de zaak ernaast te kakken gezet was. Ze lachte Karin toe, zodat die weer snel gerustgesteld was door haar optreden. Even later kwam ze een chocolaatje brengen.

Dit was een donkere dag voor mij. Al mijn observaties in de vele jaren opgedaan en ontwikkeld zijn door deze vrouw aan gruzelementen geslagen. Heel mijn ego naar de chalemiezen. Al mijn aantekeningen zijn niets waard gebleken.

Niets is, zoals het lijkt…

Katrien Vullers

In het hoekhuis bij het witte paaltje woonde de familie Vullers. Mevrouw Katrien Vullers was de vleesgeworden Edith Bunker. Een beetje adhd, zorgzaam type die iedere dag wel een paar keer door het poortje naar ons huis 30 meter verder liep, of holde kan ik beter zeggen. In al die jaren scheurde ze door dat poortje alsof de duivel haar op haar hielen zat. Katrien was een beetje het ideale huisvrouwtype van de jaren vijftig, naïef, hondstrouw, een onuitputtelijke redder.

Net zoals Edith kon zingen over ‘Those were the days’ zo zag Katrien ook het verleden waarin alles overzichtelijk was. Een tijd waar in "you knew where you were then", en "girls were girls and men were men", en "everybody pulled his weight" Later toen haar zoon homoseksuele gevoelens had werd dit een lastig hoofdstuk in haar leven. Katrien leed aan het omgekeerde zorgpatroon. Als kind had ze al heel vroeg de taken van haar moeder overgenomen. Na schooltijd deed ze het huishouden, maakte schoon, deed boodschappen, ze kwam toen al tijd te kort. Toen ze zelf een gezin had smeerde Katrien iedere dag boterhammen voor manlief en haar 3 tieners.

Ze was zo overbezorgd dat ze ‘s ochtends wel 3 keer controleerde of iedereen zijn boeken en boterhammen bij zich had, vaak duwde ze de fiets van haar vertrekkende kinderen zelfs af, met de vraag "Heb je alles bij je?" Tot op heden is ze voor ons nog

een statement. Als iemand iets aan je vraagt waar je geen zin in hebt, roep je: "Ik ben mevrouw Vullers niet!"

Als kind kon ik gefascineerd toekijken hoe mevrouw Vullers een beschuit tussen haar handen vermaalde in haar yoghurt. Het duurde altijd even, maar dan was ook de laatstekruimel uit haar handen verdwenen.
Tijdens de wekelijkse (verplichte) wandeling naar de pont, werd het verschil in levensritme tussen meneer en mevrouw Vullers pijnlijk duidelijk. Meneer Vullers bleef vaak achter, hij liep als een stijve klerk, wat niet verwonderlijk was, want hij was de plaatselijke pennenlikker van de katholieke arbeiders bond (KAB)

Tegen de tijd dat de ouwe Jan Vullers de pont naderde, had mevrouw Vullers genoeg gerust op het bankje bij de pont en sommeerde haar eega om weer huiswaarts te keren, wat de goede sul onvoorwaardelijk gehoorzaamde. Ik ken Jan niet anders dan met krakende schoenen. Dit kwam van pas bij het vervullen van zijn katholieke plichten. Hij haalde de collecte op, die nooit aangekondigd hoefde te worden. De meeste mensen waren al zo geconditioneerd dat ze al naar hun portemonnee grepen als het krakende geluid vanVullers schoenen naderde.

Tijdens zijn wandeling naar de pont, kon je zien wie katholiek was en wie niet, sommigen stonden al met hun beurs paraat als de schoenen passeerde. Jan had ook een glazen oog, als kind werd ik steeds naar dat glazen oog getrokken. Zelfs als ik me voornam om er niet naar te staren, werd ik door een onweerstaanbare kracht naar het stilstaande uitdrukkingsloze boze oog van Vullers getrokken. Die onophoudelijke strijd om wisselend naar het goede en slechte oog te kijken was dodelijk vermoeiend.

De ouwe Jan Vullers had niets van Archie, Edith’s man. Hij had de strijd al opgegeven voordat hij begonnen was. Hij liet zich heerlijk vertroetelen door Katrien, de prijs die hij daarvoor moest betalen, namelijk het inleveren van zijn eigen wil, nam hij op de koop toe. Katrien was met haar vormeloze kleren en tuttige kapsel, een moeder waar je voor moest schamen tegenover hippe vrienden, tegelijk kon je geen hekel aan haar hebben daarvoor was ze te lief.

Om Mirjam Janssen, een historicus te citeren:
"In de westerse wereld liepen decennia lang miljoenen huisvrouwen als zij rond. Door het feminisme en de commercie zijn ze waardeloos verklaard: ze hebben geen carrière gemaakt, geen geld verdiend en sexy waren ze ook al niet – een vrouw als Edith vroeg zich helemaal niet af of ze wel ‘seksueel aantrekkelijk’ was".
Nog even en alle Edith Bunkers zijn uitgestorven. En toch is dat jammer.!!

Treffers in stagetroubles

In mijn tweede stageperiode fysiotherapie, viel de eer te beurt aan het Pr. Beatrixziekenhuis te Doetinchem om mij te ontvangen. Dhr. R. Vos, hoofd fysiotherapie, had daar een bovenmenselijke status verworven. Verzoeken om een audiëntie moesten in drievoud bij zijn secretaresse ingediend worden, om vervolgens minzaam door deze Kenau afgewimpeld te worden.

Dhr. Vos had destijds, in zijn ogen, de fysiotherapie op een hoger plan gebracht, door de ontwikkeling van de vasotrain. Dit waren twee grote stolpen waar de patiënt zijn armen of benen in kon leggen, waarna er machinaal een over-en onderdruk in de stolp geproduceerd werd. Volgens Vos dé oplossing voor decubitus en andere vasculaire problemen.

Ook de jonge Treffers werd de eer gegund om met het revolutionaire apparaat te werken. Toen deze in zijn experimentele drang, de druk bij een enigszins fobische patiënt te hoog had opgevoerd en de arme ziel in een bovenmenselijke inspanning probeerde de therapieruimte met de stolpen en al aan haar voeten te ontvluchten en zo de machine 4 meter gillend achter zich aan te slepen, werd de jonge Treffers overgeplaatst naar de ‘Hydrotherapie’

Dit was een ruimte met 3 vlinderbaden. Door de vorm van het bad was het voor de therapeut mogelijk alle ledematen van de patiënt te bewegen. Het water was ongeveer 38 graden en na een ochtend werken was je gestoomd. Aansluitend werden enkele mensen in een behandelcabine gemasseerd. Cabine was een groot woord voor een

paar gordijnen die dichtgetrokken vier behandelruimtes creëerden.

Op een slechte dag had de jonge Treffers de eer om een klein, dik, oud, boerenvrouwtje te ‘behandelen’. De helft van de behandeltijd werd meestal gevuld met het uittrekken, losknopen, loshaken, losritsen, wegschuiven en een enkel keer wegknippen van beha’s, borstrokken, korsetten, ondergoed, die in lagen de pijnlijke spieren bedekten. Een hele puzzel voor Treffers, die afgehaakt was bij de verkenners bij de les knopen en wiens enige ervaring als jonge puber was om een beha die om een stoel was vastgeknoopt zo snel mogelijk los te haken. Men had hem wijs gemaakt dat als hij verkering zou krijgen dat, dat van pas zou komen.

Communicatie met het vrouwtje was onmogelijk. Af en toe zond ze in dialect wat signalen uit maar ontvangen was er door haar doofheid niet bij. Toen ze uiteindelijk in buiklig klaar voor de behandeling lag was ze al snel in het land der dromen. Treffers brein produceerde na een ochtendje Hydro en door gebrek aan feedback al gauw alfagolven. Zijn massagebewegingen verstilden langzaam en niet lang daarna was er alleen nog het gesnurk van het vrouwtje te horen en lag de hand van een sluimerende Treffers bewegingsloos op haar rug.

Zoals gezegd Vos was trots op zijn innovatieve afdeling. In zijn overmoed had hij dé ridder van Rappard, de burgmeester van Doetinchem persoonlijk uitgenodigd om hem op zijn afdeling in aanwezigheid van de plaatselijke roddelpers te fêteren. Louis Rudolf Jules Willem rider van Rappard had een zo mogelijk nog groter ego dan Vos. Rappard dacht als de hightech progressie van zijn ziekenhuis in de pers met een foto van hem zou verschijnen, er ook wel iets op hem zou afstralen.

Dit illustere gezelschap werd die middag door Vos persoonlijk in zijn heiligdom

rondgeleid. Nadat ze de gerepareerde vasotrain hadden bewonderd liet Vos vol trots zijn hydrotherapie zien. Tenslotte kwam de ridder en zijn gevolg bij de cabine van de sluimerende Treffers.

Mogen we even binnenkijken vroeg Vos hoopvol, waarna hij in de verwachting dat de patiënt volgens zijn strikte voorschriften bedekt met handdoeken te zien zou zijn, het gordijn opentrok. Het schijnt dat hij vele jaren later nog steeds iedere nacht zwetend wakker werd van wat hij daar voorgeschoteld kreeg. Treffers als door een wesp gestoken ontwaakte uit zijn trance, sloeg in blinde paniek met zijn armen om zich heen en kletste tegen de blote billen van het vrouwtje.

Die was door het geluid niet gewekt maar door die plotselinge slag wel. Ze richtte zich in haar volle glorie op, ontwaakte in de hel, zag dat dé ridder en de verzamelde pers haar in haar giechel keken en schreeuwde zoiets als **késkoppe toew of 'k sloajum toew**. In een vergeefse poging de geschiedenis te vervalsen trok Vos het gordijn snel dicht en mompelde iets van dat ze wel erg geschrokken waren. Het gezelschap verplaatste zich met een hilarisch gelach naar het volgende hoogstandje van Vos.

Ten einde raad werd Treffers overgebracht naar de klinische afdeling en liep hij zijn ronde in het ziekenhuis.
In het ziekenhuis kreeg hij een moeilijke klus voorgeschoteld. Hij moest iedere dag een comapatiënt 'doorbewegen'. Dat wil zeggen iedere dag de ledematen en hoofd van de patiënt bewegen, voor het uitzonderlijke geval deze uit zijn coma zou geraken en dan niet geconfronteerd werd met vastzittende gewrichten.

Een oudere collega vertelde Treffers dat hoewel de patiënt hem niet kon horen, hij toch tegen hem moest praten alsof dat wel het geval was. De jonge Treffers volgde deze raad op hoewel het niet gemakkelijk was. Iedere beweging werd gevolgd door een gekreun, waarbij de patiënt duidelijk veel pijn had in zijn comateuze toestand.

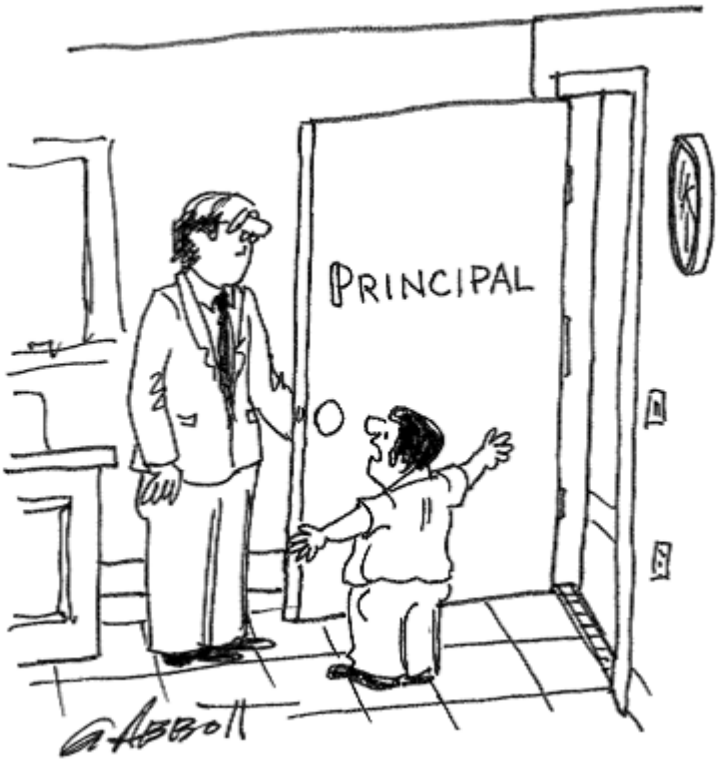
Treffers voelde zich iedere dag heel weird. Iedere dag vertelde hij de man wie hij was, dat hij gekomen was om de man te helpen, dat hij zich bewust was dat het pijn deed maar dat het goed voor hem was mocht hij uit het coma komen. De sfeer in de ziekenzaal werd steeds grimmiger doordat kamergenoten van de comapatiënt Treffers

duidelijk maakte dat hij die arme man niet zoveel pijn moest doen. Na dit ritueel iedere dag drie weken gedaan te hebben, zat de stageperiode van Treffers erop.
Hij ging voor de laatste keer naar de comapatiënt.

Hij vertelde dat hij wegging en dat er iemand anders zou komen, maar dat hij voor hem gebeden had en voor hem zou blijven bidden, dat hij eens uit het coma zou geraken en genezen zou worden. Voor het eerst zag Treffers een teken van communicatie en leven. Twee tranen rolden uit de rechterooghoek van de man. Toen Treffers zijn hand pakte werden de twee tranen een stroom van tranen en zo hadden ze minutenlang een onvergetelijk contact.

Schutter (s) feest

Joris Schutter, leraar Engels op de Chr. H.B.S. is op weg naar klas 2b. De H.B.S. is gehuisvest in een oud weeshuis. Op het terrein staan een paar houten barakken die fungeren als leslokalen. Het klaslokaal van 2b staat aan de buitenkant van het terrein. Joris houdt van kinderen, als enig kind is hij heel beschermd opgevoed, maar hij heeft een passie om kinderen in het leven vooruit te helpen. Op weg naar 2b nam hij zich voor deze keer niemand eruit te sturen. De directeur had hem twee dagen geleden bezorgd gevraagd toen de halve klas zich bij hem meldde, of hij het wel naar zijn zin had op school.

Deze keer vermande hij zich, nu gaat het anders. Gisterenavond had hij een belangwekkend boek gelezen: Heersen door non-verbaal overwicht, wat hem ondanks zijn tengere gestalte en zijn schaapachtige uitstraling weer hoop gegeven had. Hij had samen met Sylvia zijn vrouw de hele avond geoefend, deze keer moest het lukken. Vastberaden naderde hij het rovershol van 2b waar hem de herrie tegemoet kwam.

Toen hij met een ferme greep de deur wilde openen bleek die op slot te zitten.
Joris vergat gelijk zijn ‘non verbale’ strategie en bonkte op de deur en riep met onzekere stem: "hé, doe niet zo flauw laat me naar binnen". Aan de andere kant van de deur zette iemand in: "Hoort wie klopt daar kinderen" Dat werd snel door de ‘harde kern’ overgenomen. "Hoort wie klopt daar tegen het raam, het is een vreemdeling zeker, die verdwaald is zeker, ik zal eens even vragen naar zijn naam. Deze keer leek het erop of Joris uit de klas gezet is. Na een paar minuten bonken en smeken, bracht het lied hem op een idee: hij kon opzij door de lage open ramen. Joris sloop opzij van de barak en probeerde zijn stijve benen over het kozijn te slaan.

Na enige pogingen en kneuzingen in de gevoelige regio slaagde hij erin zijn eigen klaslokaal binnen te sluipen. Tijdens die pogingen werd er geroepen: "een dief!! een inbreker!!, bel de politie! Toen Joris zijn plaats vóór de klas had ingenomen herinnerde hij zich weer de les van heersen door non verbaal overwicht. Maar de chaos en herrie werd niet minder tijdens zijn stilzwijgen. Toen hij uiteindelijk zag dat ‘de harde kern’ niet op hun plaats zat, vroeg hij of iedereen alstublieft op zijn eigen plek wilde gaan zitten, direct daarna besefte hij dat hij een cruciale fout gemaakt had. Er ontstond een levendige discussie welke plaats voor wie was.

Er werd pittig van gedachten gewisseld, sterke en zwakke argumenten wisselden elkaar af. Iemand imiteerde Schutter door trillend te vragen "Wil je aub van mijn plaats weggaan, anders stuur ik je naar de directeur" Joris keek hulpeloos toe welke gevolgen zijn opdracht teweegbracht. Achterin het lokaal stond nog een oude potkachel met een ijzeren scherm ervoor.

Voor degene die op de achterste rij zaten was iedere verplaatsing een excuus op hard tegen het scherm te trappen, het maakte een hels kabaal. Toen na tien minuten de rust weer een beetje terugkeerde begon Joris zijn les. Overhoren deed hij niet, omdat dat vaak tot zinloze discussies leidde.

Dit gold voor iedere vermaning aan het adres van de ‘harde kern’ Het antwoord was steevast: "Meneer mag ik me ook verdedigen", en dan kwamen vaak de meest onzinnige argumenten. Schutter had geleerd deze raddraaiers te negeren en richtte zich tot de meiden, die medelijden met hem hadden.

Na enige tijd zag de klas achter Schutter’s rug ineens een bordenwisser omhoog en naar beneden gaan. Aan de andere zijde achter Schutters rug kwam een leerboek Engels omhoog, dit tot grote hilariteit van iedereen, behalve van Joris goedbloed, die niet door had wat de oorzaak van dat gelach was.

Hij werd steeds meer onzeker en straalde dit uit wat een doodzonde was in ‘heersen door non-verbaal overwicht’. Tony van Baaijen , de latere bekende ir. Prof van Baaijen, die op de eerste bank zat had een ingenieus systeem gemaakt van bijna onzichtbare draad waar hij beurtelings de bordenwisser en het Engelse boek omhoog trok. Ook had hij een touwtje waaraan een krijtje bevestigd was. Dit was voor iedereen een bekend krijtje.
Met dit krijtje was de gehele hoek van Schutters tafel wit gemaakt, dezelfde tafel waar hij steeds zenuwachtig steun zocht. Binnen een mum van tijd was de plaats waar Joris manlijkheid zou moeten zitten wit gemarkeerd.

Er was altijd wel een behulpzaam lid van de ‘harde kern’ die hem daar op niet mis te verstane wijze op attent maakte. Als er een vliegtuig overkwam dook de kleine Treffers onder de tafel en schreeuwde: "Zoek dekking de Moffen komen!" Als verdediging voerde hij het tweede generatie oorlogssyndroom op. In iedere les werden er ook dingen op scherp gezet: Schutters lessenaar, zijn tafel die op een verhoging stond en zelfs het grote bord.

Altijd donderde er wat om en schoten er vrijwilligers toe om Schutter te helpen. René van Waayen, die in het internaat van de HBS was gooide twee stinkbommen in de klas, binnen no time stonk het verschrikkelijk naar rotte eieren. Dat was het ultieme teken voor iedereen om schreeuwend de klas te verlaten en Schutter in de stank achter te laten. Joris wankelde bedwelmd na enige tijd de klas uit en verliet 2b.

Deze keer had hij inderdaad niemand uitgestuurd, ze waren allemaal zelf de klas uitgegaan…..

Jan de Sjacheraar

Jan is op en top een self made man. Hij had er een hekel aan als iemand hem de les leerde, of als hij voor een baas moest werken, hij duldde niemand boven hem. Boze tongen beweren dat zijn imposante vrouw Cocky, die lege plaats snel ingenomen had. Jan groeide op en kon uiteindelijk zijn grote droom verwezenlijken: het runnen van een eigen garagebedrijf. Het bedrijf had een karakteristieke, zeer unieke uitstraling.

De werkplaats was gepositioneerd in de achtertuin van zijn doorzonwoning, opslagruimte en kantoor waren gevestigd in het krappe schuurtje achter die woning en een keur aan tweedehands reserveonderdelen vond men terug verspreid in woon en slaapkamers.Zijn werkplaats was toegankelijk via een smalle strook tussen twee schuurtjes en een klein pad, met aan weerszijden een heg. Deze toegangsroute limiteerde het soort auto's die Jan repareerde.

Een Fiat 500 en 600 was geen probleem, een eend kon alleen als overbuurman van Leeuwen de heg geknipt had. Een enkele keer had Jan een grotere klus en moest de auto eerst gedemonteerd worden in stukken naar de werkplaats getransporteerd worden en vice versa. Om de hoek van het schuurtje van Geurts werd de auto dan weer op straat in elkaar gezet. Buurman van Leeuwen zag met groeiende tegenzin steeds meer autootjes achter zijn poort passeren.

Op een rampzalige middag werd de niets vermoedende mevr. Van Leeuwen bijna geschept in het paadje door een klein DKW tje dat met een bloedgang de poort door scheurde. Vanaf dat moment knapte er iets bij dhr. Van Leeuwen en knipte hij de heg niet meer. Jan werd door deze daad bedreigd in zijn levensonderhoud. Uiteindelijk gaf van Leeuwen de zaak zelfverzekerd over in handen van de politie. Wat van Leeuwen

niet wist, was dat de dienstdoende veldwachter dankzij Jan de trotse bezitter was van een Fiat 500.

Van Leeuwen kreeg een fikse bekeuring voor obstakels aan ‘de openbare weg’ en werd met spoed gemaand zijn burgerlijke plichten na te komen. Sindsdien gaat mevrouw van Leeuwen altijd via de voordeur boodschappen doen. Hoewel uitdeuken en opkalefateren van low budget cars een aardige cent opbracht, moest Jan het vooral hebben van handel op de automarkt. Hij is gepokt en gemazeld in de eigen dynamiek van deze specifieke vorm van handel.

Er heerst altijd een spannende ietwat obscure sfeer, er werd altijd gelachen en vaak ook gemat. Het had een hoge amusementswaarde en om die reden trok het naast de potentiële klanten veel belangstellenden. Jan’s eerste aankoop betrof een Renault Dauphine, die een betonnen bodem bleek te hebben en waarvan de maximum snelheid bijna de snelheid van een solex haalde.

De tweede ‘Snoek’ die Jan kocht moest bij het uitrijden van de Veemarkthal waar de automarkt was, nog even bijtanken volgens de oude eigenaar, daar was in de prijs rekening mee gehouden. Terwijl Jan aan het tanken was viel hem op dat het wel erg

stonk bij dit station, toen hij al meer dan 60 liter getankt had voelde Jan nattigheid. De benzine stroomde onder de auto weg en volgde een spoor terug naar de automarkt. Het bleek dat er een lekke benzinetank in de oude Citroën gemonteerd was.
Zoals gezegd Jan leerde snel.

De eerste auto die hij verkocht was een Dafje met het zogenaamde pienter pookje. Voor relatief weinig geld verkocht hij Hollands trots met een barstje in de achteruit. Toen hij het geld binnen had maakte Jan zich uit de voeten. De nieuwe eigenaar zette de pientere pook in de achter-uit stand en bemerkte dat de auto niet achteruit kon. Een oude truc is een stiekem de autosleutels weghalen en daarna korting eisen bij de verkoper omdat je een auto moet kopen zonder sleutels.

Je moet dan wel een paar minuten een trailer betalen om de auto op te takelen en net buiten de automarkt af te zetten. Maar Jan kon dit soort berekeningen wel aan. Soms werkt Jan ook samen met enkele kompanen. Er werd dan een heel interactief drama gespeeld. Bijvoorbeeld dat iemand veel stampij maakt over de afspraak van een zogenaamde supergoedkope deal. Terwijl Jan dat dan weigert en een iets hogere prijs vraagt. Een argeloze potentiële voorbijganger denkt een koopje te hebben en gaat in op Jan's aanbod. Er is mij verteld dat de hogere toneelschool 6 accreditatiepunten geeft voor een verslag van een dergelijk in elkaar gezet complot. Er bestaan talrijke variaties.

Ik heb horen fluisteren dat in Polen op de automarkt een drama zich voltrok met twaalf sjacheraars die op levendige wijze ieder hun rol speelden.
Het gezelschapspel balletje-balletje, een beruchte variatie van de autoverkoopdrama's is op de automarkt in Utrecht aan een zegetocht door Nederland begonnen. Na een aantal jaren had Jan het allemaal wel een keer gezien, bovendien stortte de automarkt in vanwege 'beknellende, overdreven overheidsmaatregelen'.Jan werd weer teruggeworpen op zijn hoofdactiviteit: auto's uitdeuken.

Jan had inventieve methodes om de markt aan te jagen. Als hij bij een rood stoplicht stond kon hij per ongeluk achteruit rijden tegen de volgende in de rij. Voor de verzekering was de tweede auto altijd schuldig. Gelukkig wist de bezorgde Jan dan een manier waarop de auto uitgedeukt kon worden zonder dat de bestuurder zijn no claim kwijt kon raken.

De meest succesvolle bron van inkomsten was het parkeren van zijn wagen tegenover het grasveldje van zijn huis. De weg maakte daar een scherpe onoverzichtelijke bocht en daar was vreemd genoeg geen parkeerverbod. Gemiddeld twee keer op een dag waarschuwde een grote klap Jan dat er weer werk aan de winkel was en stak hij al hoofdschuddend het grasveldje over terwijl hij theatraal met zijn handen naar het hoofd greep. Jan's vrouw, Cocky was het zat om achter iedere bank een reservewiel of motorblok te vinden en vluchtte het hele jaar naar de camping bij Beesd.
Na een arbeidzaam leven ging Jan ook 'vutten' en trok permanent bij Cocky in. Toch kon hij het niet laten op het piepkleine parkeerplaatsje bij de camping mensen 'te helpen' met hun auto's……..

Pater Kan

Pater Kan was met zijn ruim twee meter lengte gekleed in een zwarte pij, een imposante verschijning. Zijn handen behoorden tot de categorie kolenschoppen, hij had een grof gezicht, tegenwoordig zou hij gerekend worden tot de acromegalie patiënten. Zijn handelsmerk waren verschillende grote rode zakdoeken die in de mouwen van zijn pij verborgen zaten en met enige regelmaat, gebruikt of niet gebruikt eruit vielen.

Als hij zijn gigantische neus snoot, leek het wel of het luchtalarm afging, je zag mensen naar binnen vluchten en onder de trap schuilen. In de kerk waren zijn favoriete donderpreken gevreesd en tegelijk bewonderd. Onze bewondering betrof zijn ongeëvenaarde positie op de ranglijst: Wie kan het snelst een Latijnse mis afraffelen, ranglijsten die wij overigens minutieus bijhielden. Het bewijs van zijn vakmanschap was bijvoorbeeld te zien in een kerkelijk ritueel, waar op een gegeven moment vijf kruizen geslagen moesten worden.

Kan, beheerste als geen ander de fijne motoriek van zijn grote handen, door de kruisbewegingen vloeiend in elkaar over te laten lopen, op een wijze die zo weinig

mogelijk tijd in beslag nam. Alleen pater Turlings benaderde de tijd van Kan, maar die miste drie vingers, zodat arbitraal niet altijd precies vastgesteld kon worden of hij daadwerkelijk kruisen sloeg. Kan had technieken ontwikkeld die hij afgekeken had bij het concours hipique, waarbij sommige ruiters een kortere, moeilijke route namen om tijd te winnen. Zo prevelde Kan gewoon door als de collecte gehouden werd. Soms ging hij zelfs prevelend de kerk uit.

Als er enig oponthoud was in de rij wachtende voor de communie, draaide hij zich om en ging verder met prevelen. De eerlijkheid gebied dat onze kennis van Latijn niet altijd toereikend was om te controleren of hij inderdaad alle heilige teksten afgeraffeld had. Maar zijn, bij mijn weten in 50 jaar ongeëvenaarde record Latijs prevelen staat nog steeds op 16 minuten en 20 seconden.

Pater Kan gaf ons ‘bijles’ in de ‘rechte, katholieke leer’ toen we de Chr. HBS bezochten in Culemborg. Deze Paapse dwaalleraar, werd niet in het refo kenniscentrum getolereerd. We kregen zijn bijles in een van de kamertjes van het nonnenklooster. Pater Kan had een belangrijk ‘leitmotiv’ namelijk: Wat Kan kan, kan Kan alleen. Hij werd niet gehinderd door minderwaardigheidsgevoelens of zelfonderschatting. Hij had een brede wereldvisie, die geen tegenspraak duldde.

Kan wekte onze interesse door de eerste les te vullen met een uitgebreide verhandeling over de noodzaak van seksuele voorlichting. Het kwam er op neer dat ze in de bekrompen, ingeslapen kringen van het christelijk onderwijs ‘de ballen’ niet hadden om leerlingen fatsoenlijk voor te lichten. Hij zou in deze leegte het komende jaar ruimschoots in voorzien.

Wij wilden nu ook wel eens de smerige details weten en namen ons voor zijn lessen te bezoeken. Waarschijnlijk zullen we de inhoud van zijn lessen achteraf verkeerd begrepen hebben. We kregen het hele jaar te horen hoe belangrijk seksuele voorlichting was, maar kregen verder geen inside informatie van de hoed en de rand. Een docent in Leuven vertelde me ooit eens dat hij maar één les vooruit liep op zijn leerlingen. Ik verdacht Kan daar ook van.

Of zoals iemand anders het uitdrukte: "Als je de sport niet beoefent moet je er ook niet over lullen." Pater Kan had een horizontaal gerichte visie over godsdienstonderwijs. Toen zijn lessen seksuele voorlichting strandde op het ontbreken van belangrijke informatie, besloot hij in de gymzaal van de zusters een basketbalvereniging op te richten die hij ‘Golddiggers’ noemde. Hij deed enkele spectaculaire aankopen, zoals voor ieder lid een gratis trainingspak en gymschoenen. Toen in de jaren zestig was dat een geweldige boost voor ons ego als eerste klassertjes.

De Golddigers waren gekleed in een zwart trainingspak van boven afgezet met een gele strook. Pater Kan deed de naam van de golddigers maar ook zijn leidmotief: wat Kan kan, kan Kan alleen, eer aan, steeds bleken er weer op een wonderlijke manier gelden vrij te komen, om aan de vooruitstrevende doelen van Kan, inhoud te geven. Hij dacht

erover om binnen een jaar de wereldkampioen Rusland uit te dagen. Er werden zelfs trainingskampen georganiseerd.
Ik herinner me zelfs nog een trainingskamp in het oude AHOY, waar we naast het veld van de landelijk kampioen Landlust trainden. Na een paar trainingen en vele guldens verder begon Kan zichtbaar te twijfelen aan zijn zichzelf gestelde doelen. Hij nam zijn toevlucht tot onconventionele trainingsmethoden. Iemand die een vrije worp miste werd getrakteerd op een oplawaai met een van zijn kolenschoppen.

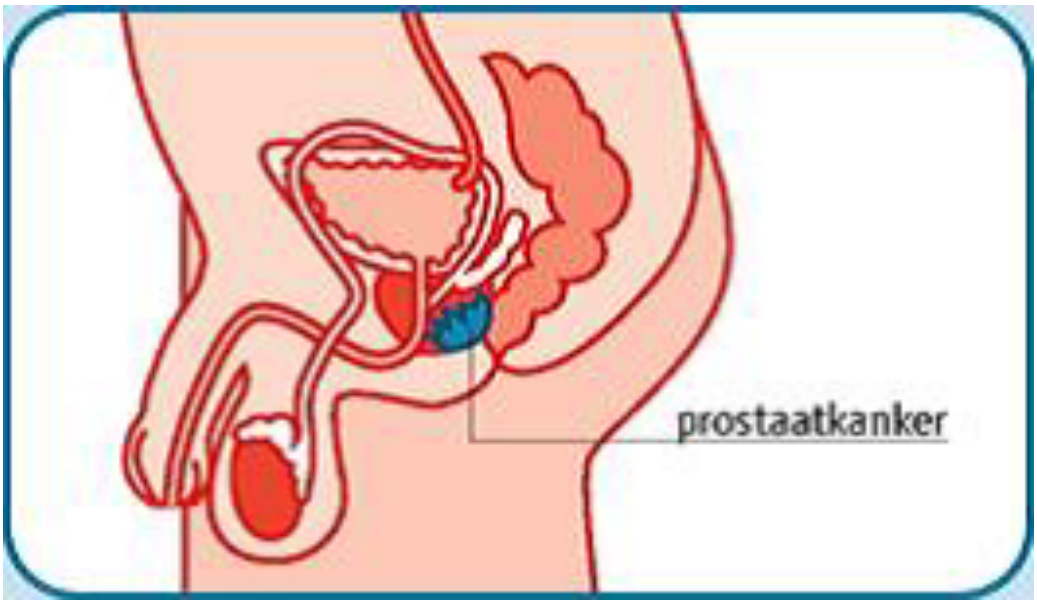
Een tactische fout werd in een sensitivity sessie besproken. Kan brandde de ongelukkige helemaal af en moedigde kritiek van andere in de groep aan. Als er dan niets meer overgebleven was van de identiteit of persoonlijkheid van zo'n jongen, en deze snikkend bekende dat hij het doodschoppen niet waard was dan bouwde Kan weer aan een 'Golddigersidentiteit'

Zo transformeerde hij de basketbalclub tot een sekte. Toen de bodem in zicht kwam van de goudmijn waar Kan zelf uit putte en de resultaten van zijn club nogal teleurstellend waren, bleek Kan opeens verdwenen te zijn. Sommige kwade tongen (refo's) beweerden dat pater Kan achter slot en grendel zat, omdat hij op creatieve manier de collectegelden besteed had voor één van zijn eigen projecten.

Anderen beweerden dat hij naar de oerwouden van Afrka gevlucht was, waar hij een vrouw en kind zou hebben. In ieder geval moesten wij als achtergebleven Golddiggers, zelf weer zien hoe we aan ons geld moesten komen!!

Prostraatkanker: de biopsie

De prostaat is een klier die bij de man vlak onder de blaas om de urinebuis heen zit. De prostaat bevindt zich naast het rectum. Om je een voorstelling van de lokalisatie te maken, kan men het beeld visualiseren van Michael Jackson als hij tijdens de moonwalk zijn zaakje omhoog trekt. Nou daaronder zit de prostaat. Een goede ouderwetse haptonoom grijpt op die plaats een autist bij zijn kruis, om hem beter bij zijn gevoel te laten komen.

Nadat bij een routine onderzoek mijn PSA waarde verschillende keren te hoog bleek te zijn, kwam ik in aanmerking voor een biopsie onderzoek. Ik werd in het doolhof van kamertjes door een verpleegster naar een omgebouwde klerenkast gedirigeerd die ze kleedkamer noemde. "Trekt u uw broek en onderbroek uit dan kom ik u zo halen" riep ze opgewekt.

Deze cabine was zeker niet claustrofobie -proof, maar op dat moment had ik andere zorgen. Na geruime tijd werd ik bevrijd uit mijn benarde positie en werd in een helverlichte ruimte geleid waar een gynaecologische stoel vrij prominent aanwezig was. Grote en kleine Gerard zonken de moed in de schoenen die ik niet aan had. "Gaat u maar zitten op die stoel met de benen zo wijd mogelijk uit elkaar en de knieën zoveel mogelijk opgetrokken".

De behulpzame verpleegster sjorde mijn benen nog wat verder in een stand waarvan ik nooit geweten heb dat het fysiologisch mogelijk was. "U bent toch meneer Treffers" vroeg ze vriendelijk? NEEEEEE schreeuwde mijn prostaat. "Ja, inderdaad, ik geloof het wel, brabbelde ik verward. "Nou dan wachten we nu op dr. McKenzy" zuchtte ze berustend. Dr. McKenzy had een tijdgrenzenprobleem. Hij kwam overal te laat. In de vele hokjes waren er veel zusters naar hem op zoek. Af en toe verscheen er een hoofd om de deur, met daarbij volledig zicht op mijn ‘plaats des onheils’ met de vraag is dr. McKenzy hier? Na een eeuwigheid kwam dr. McKenzy grijnzend binnen. Sorry, dat ik te laat ben, maar je loopt zo toch niet zo gauw weg hé, schertste hij, vanuit een misplaatst machtsgevoel.

Dr. McKenzy was nog een jonge uroloog in opleiding, waarvan ik rationeel wel wist dat ze het natuurlijk ook moesten leren en ervaringen op moesten doen. Mijn gevoel en vooral mijn prostaat spraken echter een andere taal. Dr. McKenzy had zichtbaar plezier in dit werk, wat voor hem in feite ook een roeping was, vooral biopten nemen was zijn favoriete bezigheid. Allereerst begon de angstdroom met een ‘Rectaal Toucher’ dit is het aftasten van het oppervlak van de prostaat, door middel van een wijsvinger in de anus, hier kan je al voelen of er een maligne tumor aanwezig was. ‘Nou,nou, hij (mijn prostaat) zit wel heel diep, sprak de onervaren McKenzy terwijl zijn hele hand aan het onderzoek meedeed.

Ik kan er niet bij, sprak hij. Alles wat in mij was verzette zich om tot een daadwerkelijk ‘Toucher’ te komen. "We gaan het anders doen" Hij sleepte een indrukwekkend apparaat erbij en zei: "We gaan een transrectale echografie maken zodat ‘we’ er beter bij kunnen". De daad bij het woord voegend nam hij een echo elektrode die hij zo diep via allerlei bochten rectaal inbracht, dat ik bang was dat hij er bij mijn mond weer uit zou komen. Naast de elektrode die mijn diepste zelf zichtbaar maakte op een scherm werden er en passent ook nog wat andere zaken zoals een knipmes binnengebracht.

"We zijn er bijna" sprak hij bemoedigend "zo meteen zeg ik 1,2,3 en dan neem ik een klein knipje dwars door het rectum uit je prostaat". Ik voel er niets van, grapte hij quasi vrolijk in zijn jeugdig enthousiasme.

Tot mijn ontzetting bleef het niet bij 3 tellen, maar bij 9 maal drie tellen. Bij iedere knip realiseerde ik me wat een foetus bij de bevalling moet voelen als de navelstreng doorgeknipt wordt en het de boze wereld in geschopt wordt. "Gaat het nog", het was meer een retorische vraag, want voordat hij op het antwoord wachtte, knipte hij de volgende biopt. Tijdens deze operatie verschenen er in een steeds grotere frequentie, hoofden om de deur , die vroegen of dr. McKenzy hier was.

Toen het hele onderzoek afgewikkeld was werd Treffers in een luier gewikkeld en bemoedigend toegesproken dat ze zelden iemand getroffen hadden die zich zo kranig gedragen had. De verpleegster moest me de weg naar de kleedkamer wijzen want ik kwam lichtelijk gedesoriënteerd van de stoel af. Mijn vrouw stond al te wachten voor de kleedkast en vroeg: "En hoe ging het?" "Een makkie "zei ik volkomen gedissocieerd van ieder gevoel, levend in een andere realiteit. Deze keer was er echt iemand bij mijn gevoel gekomen!

Prostraatkanker: Brachytherapie

"Nou, Treffers" zei McKenzy ik heb een slechte en een goede boodschap. De slechte is dat je prostaatkanker hebt aan alle twee de kanten. De goede is dat je in aanmerking komt voor brachytherapie, een inwendige bestraling en dat je prostaat er niet gelijk uit hoeft. "Gaat u dat doen", was mijn bezorgde eerste reactie na mijn biopsie ervaringen. Nee, dat gebeurd in het Academisch, bij professor Bekman de Rue.

Professor Bekman de Rue is de vleesgeworden professor Zonnebloem uit de strip van Kuifje. Hij heeft een gezond blozend gezicht, en de volle maan op zijn achterhoofd wordt keurig omzoomd door een rondje wit haar, hij heeft alleen geen sikje.

Hij zat net voor zijn pensioen en beperkte zich tot kleine akkefietjes, zoals ‘mijn gevalletje’. Hij had de brachytherapie in Nederland, ja zelfs in Europa op de kaart gezet. In het ziekenhuis werd driftig gebouwd aan 6 nieuwe operatiekamers voor radiotherapie. "Oh, ben je gestuurd door dat hulpje van, Van Houten", diskwalificeerde hij McKenzy minzaam. Van Houten was een gerespecteerd geneesheer directeur van het andere grote ziekenhuis.

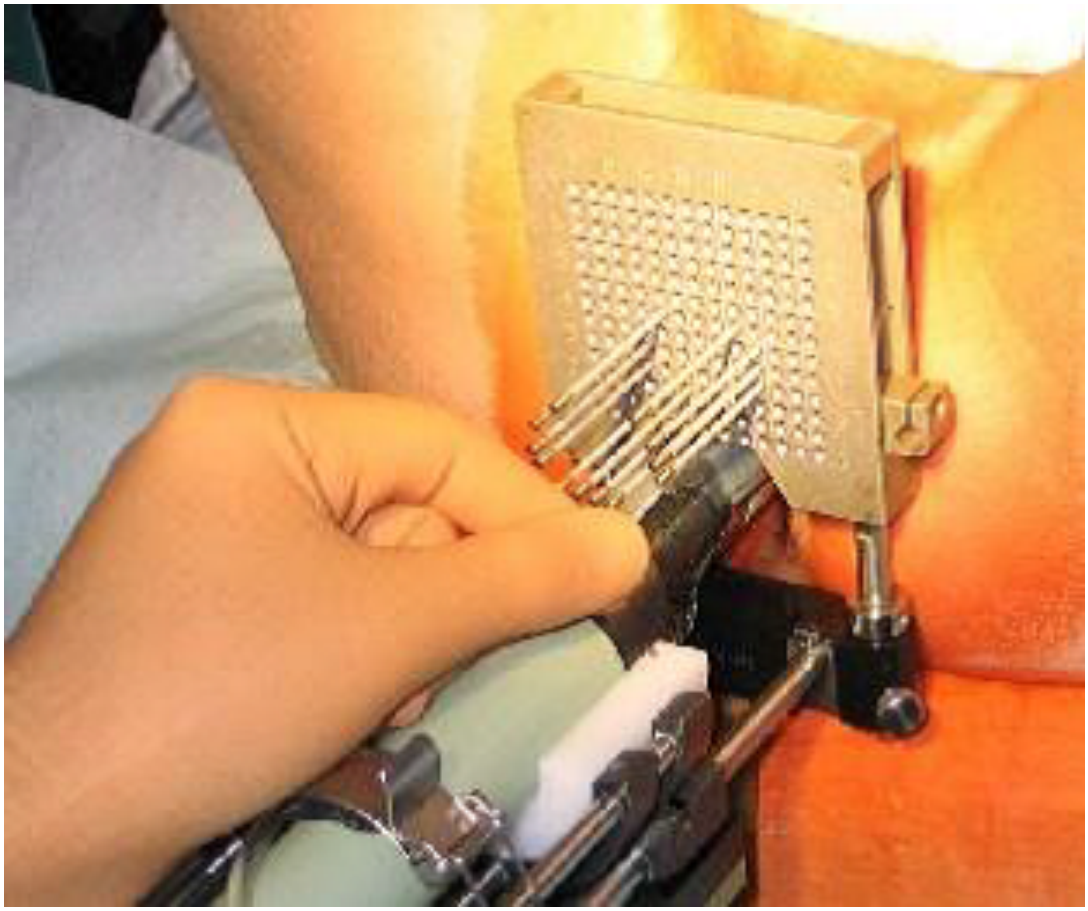
Tussen de regels door kon je lezen dat Bekman de Rue zichzelf op eenzame hoogte waande en van Houten beschouwde als een goedbedoelende beginneling die in de medische pikorde eerder medelijden dan respect verdiende.
"Ja, als het moeilijk wordt sturen ze, ze altijd maar weer door naar mij", zuchtte hij vermoeid. Bekman legde mij uit dat Brachytherapie een methode was waarbij men radioactieve zaadjes verbonden aan strengen in de prostaat permanent binnenbracht en dat deze de kankercellen zouden vernietigen.

Het was slechts een poliklinische ingreep en in de beleving van Bekman een fluitje van een cent. Zo onbetekenend dat hij ‘mijn
gevalletje’ aan zijn’ hulpje’ prof. De Rooij toevertrouwde. Op ‘D-day’ werd ik in de hypermoderne nieuwe radioafdeling ontvangen door twee gastvrouwen, die later verpleegkundigen bleken te zijn. Ik werd binnengeleid in een luxe eenpersoonskamer die van alle gemakken voorzien was.

Boven het bed was een HD tv geïnstalleerd met geïntegreerd internet, Wifi, spelconsole en de laatste snufjes op high tech gebied. Helaas kon Treffers daar niet mee spelen want één van de gastvrouwen had hem op een ouderwetse manier een vette klysma gegeven ter voorbereiding van de operatie.

De eerste 2,5 uur bracht ik door op de wc met een schitterend uitzicht op al dat moois. Hoewel ik thuis al middelen voor de afgang moest slikken, kreeg ik in die 2,5 uur een aardig idee hoeveel je aan troep in een 8 meter darmstelsel kwijt kunt. Tussen mijn ‘drukke(nde)’ werkzaamheden kwam steeds een van de gastvrouwen me bemoedigen met de opmerking dat ze nog wel veel meer verwachtte vanuit mijn inwendige krochten. Toen ik uiteindelijk afgevoerd werd naar de OK voelde ik me 10 kg lichter. Ik werd opgewacht door een klein mannetje met een theedoek om zijn hoofd, dat de anesthesist bleek te zijn.

Hij grapte: "Dat is ook toevallig we zijn op dezelfde dag geboren, met dit verschil dat u 30 kg zwaarder bent". Op dat moment was dat natuurlijk helemaal niet waar, maar tijdens het gesprek merkte ik wel dat zijn ego buiten alle proporties was. Hij moest me een injectie voor een lokale verdoving geven, en zat er eerst duidelijk naast. Pas met enig ronddraaien van de naald kwam hij op de juiste plek, iets wat hij later na de operatie onder druk van mijn kant, schoorvoetend toe moest geven. Even later kwam er een hele optocht van hulpverleners binnen, met ‘het hulpje ‘ van Bekman voorop.

Er werd een laken gespannen zodat ik niet kon zien wat er precies gebeurde. Het leek wel of het hele team een spelletje Zeeslag met elkaar aan het spelen met mijn prostaat toen ze de staafjes binnenbrachten. F7 naar E2 Waarop iemand anders weer zei G4 naar D2 Op mijn vraag wie er aan de winnende hand was, werd niet geantwoord, er was maar een persoon aangesteld die met me communiceerde, dat was weer het hulpje van de ego met de theedoek.

Na ruim 2 uur waren er 45 staafjes radioactief materiaal ingebracht. Ze deden alle lampen uit vanwege de kostenbesparing, want mijn prostaat verlichtte ruimschoots de gehele ruimte. Ik werd geadviseerd voorlopig geen baby's op schoot te nemen, zittend te plassen, want er konden deeltjes radioactief materiaal meekomen, en 'we' willen toch niet dat er overal radioactief materiaal in de rondte gesproeid wordt. Nu was er van plassen voorlopig geen sprake. Ik mocht naar huis als ik 100ml geplast had. Terwijl mijn collega's prostaten van die dag al naar huis waren zat Treffers nog op de wc hevige pogingen te wagen om een drupje uit zijn plasbuis te persen.

Hoewel het commandocentrum in zijn hoofd zei: 'kom plassen joh, dan mag je naar huis', zei alles in de regio pubica, nee ik wil die onbeschrijfelijke, snerpende, scheurende pijn alsof de kleine Gerard doormidden gezaagd wordt niet. Deze voortdurende strijd om

de macht in mijn lichaam, werd nauwlettend gevolgd door mijn gastvrouw, die zuchtend steeds op haar horloge blikte, en de meeste lichten al uitgedaan had en deuren had afgesloten op haar afdeling. Uiteindelijk zei ze terwijl ze geringschattend in de pot keek: Nou ik doe het hier maar voor, en toen mocht Treffers begeleid door zijn vrouw naar huis. Het gevecht om de controle over de plasbuis werd thuis verder geïntensiveerd.

De enige manier om wat verlichting te krijgen, is je zaakje omhoog houden en dan met grote stappen door de gang lopen alsof je met je nieuwe kleren door het natte gras loopt, afgewisseld met een stukje schuifelen. Ik begreep nu hoe Michael Jackson aan zijn handelsmerk gekomen is.

Nadat ik ‘stiekem’ een paar extra prostaat ontspannende medicijnen genomen had, kreeg het commando centrum in mijn verlengde merg op het eind van de nacht weer de winnende hand, nadat ik ons hele pand al duizend keer in de moonwalk doorkruist had.

De dagen erna was plassen niet mijn favoriet bezigheid, Ik inspecteerde nauwlettend mijn productie, of er geen staafjes meegeplast waren en ik de hele procedure weer opnieuw zou moeten doorstaan.

Alle gekheid op een stokje: Ik ben God dankbaar dat de kanker in een vroegtijdig stadium ontdekt is, en voor alle goede hulp die ik ontvangen heb.

Rondom het voetbalveld

Iedere woensdagavond is het feest. Mijn vrouw en ik brengen onze zoon naar het voetballen We worden dan iedere keer weer ondergedompeld in een heel andere wereld. Een wereld van bizarre verhalen. P.G. Woodhouse zou met rode oortjes luisteren naar de wonderlijke wereld van Willem's familie. Zijn klassieker 'De linke golfspeler' zou hij slechts beschouwen als een vingeroefening voor de verhalen die hij kon optekenen rondom dit voetbalveld. Het speelt zich allemaal af in een blokhut die uitzicht biedt op het voetbalveld. Hier verzamelen zich de ouders van de andere kinderen

De familie van Willem speelt een dominante rol bij deze blufsessies. Opa Willem is een prettig gestoorde 70tiger die het hart op zijn tong heeft. Zestig jaar stevig doorroken heeft zijn sporen nagelaten bij Willem. Bijna elke zin eindigt met een indrukwekkend 'onderaards gerommel' wat zich soms finaliseerd in een groen gekleurde taaie rochel. Willem heeft een aparte humor. Zo placht hij iedere nieuwkomer bij de bezoekershut een 'cadeautje' te geven in de vorm van een verse hondenkeutel, waarna hij vervolgens dubbel ligt van het lachen dat vervolgens naadloos overgaat in de onvermijdelijke rochel. Dirk heeft in navolging van zijn achterkleinkinderen een grijs stoppelbaardje gekweekt, compleet met een sikje.

De achterstevoren gekwakte basebalpet en versleten, altijd smerige spijkerbroek completeert zijn ‘oudere, jongere’ verschijning. De vele verhalen van Willem hebben één gemene deler: namelijk uit te drukken: ‘hoe hij schijt aan iedereen heeft’, hondsbrutaal is, grof in de bek, ontaard asociaal, alles gewonnen en niets verloren en voor niemand bang is.

Die identiteit bevalt hem wel. ‘Ik ben me ereen’, denkt hij. Ik mag Willem wel, je weet ten minste wat je aan hem hebt. Willem heeft het vooral gemunt op die werkschuwe, achterbakse, buitenlanders die de markt voor rechtgeaarde, frisse Hollandse jongens zoals hij verzieken. Willem spreekt uit ervaring, er wonen bij hem in de straat Turken, of Polen, of Marokkanen of Bulgaren , "weet ik veel hoe dat volk heet , ze stinken hetzelfde." Pas was het ook weer zo’n klere herrie bij die buitenlanders, waarna Willem heldhaftig de politie belde. Die zei dat ze daar geen tijd voor hadden, waarop Willem zei, oké maar als je over een kwartiertje ook een telefoontje uit de straat krijgt moet je ook niet komen. Ja, met Willem valt niet te spotten.

Niet dat dat telefoontje er ooit gekomen is. Jammer voor Willem is dat zijn vrouw ook af en toe naar het voetballen komt. Zij is het totale tegenbeeld van Willem. Het is een zeer gedistingeerde dame, die met haar fijne gezichtstrekken, en netjes gekapte grijs haar een beeld is van de grandeur van ’het oude geld’ Met haar aristocratische verschijning is ze een merkwaardige uitzondering op het palet van bezoekers van het voetballen. Tijdens de verhalen van Willem kijkt ze naar hem, zoals je kijkt naar een slecht afgerichte hond.

De weerzin druipt van haar gezicht. Met een minzame lach corrigeert ze de heldendaden van Willem. Ze relativeert de verhalen van Willem door op te merken dat zijn grootste heldendaad was dat hij een keer geweigerd heeft de afwas te doen. Wat hem overigens kwam te staan op een gevoelige straf, in casu het verlies van een pakje Silvershag, zijn vrouw beheert namelijk de financiën. Met enig geluk wordt de avond gecompleteerd met de aanwezigheid van dochter Priscella, een een meter vijfenvijftig klein propje met een paardenstaart.

Priscella heeft een aardje naar haar vadertje. Ze is soms wat grof in de bek. Ze is getrouwd met Karel een loodgieter en woont in een boerderij die bewaakt wordt door twee manshoge dogs Priscilla is een dierenvriend. Voor haar geldt: Hoe meer je met mensen omgaat, des te meer ga je van dieren houden. Priscilla heeft zich vaak omhuld met Floris, een rode kater van het type straatvechter. Floris ligt meestal gedrapeerd om haar brede hals. Daarnaast proberen Pierrot en Spetter, twee onooglijke boerenhondjes om beurten tevergeefs een poging te wagen op haar schoot te springen. Priscilla is overdag doende in een bank

Ze is gescheiden door een grote glazen wand van haar clientèle. Die wand dient om haar klanten voor haar te beschermen. Priscilla heeft geen hoge dunk van haar klanten, ze maakt ook de toiletten schoon " Ze proberen je altijd te belazeren" " Je wilt niet weten hoe die wc's eruit zien" "De poep is aan de muur en de deurknoppen gesmeerd." "Vooral die deftige lui met die stropdassen daar moet je helemaal voor oppassen".

Opa Willem kijkt vol trots naar zijn dochter als hij haar verhalen hoort. Zijn intensieve opvoeding en onuitputtelijke investeringen en voorbeeld hebben hun sporen wel degelijk bij zijn dochter nagelaten. Zijn vrouw is vol aandacht wat zich buiten bij het voetballen afspeelt. Willem en Priscilla spelen haasje over in de blufsessies. Ze weten elkaar iedere keer weer te overtreffen in hun stupide verhalen. Als Willem dan zijn favoriete mop van het uitlaten van een zeehond weer heeft verteld weten we dat het uurtje weer om is en we afscheid moeten nemen. Als we in de auto stappen horen we op de achtergrond nog het langzaam uitstervende gerochel van Willem.

Oudjaar viering Cape Town

Als jullie denken dat alles hier geweldig is, moet je dit verhaal eens lezen, word je minder jaloers vanOudejaarsviering
Traditioneel gaan we meestal tijdens de jaarwisseling naar het vuurwerk kijken. Zo ook nu in Cape town. De meest logische plaats is Waterfront, het uitgangscentrum en haven van Kaapstad. Van onze vakantiewoning is het ongeveer 26 km rijden. Er waren echter nog meer mensen op dit idee gekomen in deze stad van 4 miljoen mensen.
Hoewel we al vroeg weggingen was er voor de parkeergarages van Waterfront al een behoorlijke file.

Zoals gewoonlijk dacht Karin dat ze moest plassen, en werd dit om de 15 seconden in herinnering gebracht. De eerste gang was zoals gewoonlijk naar de wc. Toen we om ongeveer half negen bij de Clocktower aankwamen werden we geconfronteerd met een massa mensen die het smalle bruggetje dat toegang geeft tot het Waterfront wilden oversteken. Met zijn honderden schuifelden we het bruggetje over. Mijn rugzak maakte zo 'n beetje met iedereen om me heen contact.

Ik was me bewust dat iedereen er in het gedrang gemakkelijk spullen uit kon halen zonder dat ik het in de gaten had. Daarom verplaatste ik mijn portemonnee met mobieltje in mijn broekzak en stak mijn hand in de zak zodat ik direct contact met mijn kostbaarheden voelde. Aan de andere hand Karin vasthouden, want je moet je toch niet voorstellen dat je haar in die drukte kwijt zou raken. Via het bruggetje werden we met de stroom mensen langs het Tradingsgebouw gevoerd richting het enorme reuzenrad. Een enorme brok lawaai met gigantische bassen kwam ons van de waterkant tegemoet, ik ben een liefhebber van stevige muziek, maar dit was uitgesproken herrie! Karn moest

plassen, we schuifelden door de tienduizenden mensen naar een winkelcentrum waar we een toilet wisten.

Honderden anderen waren op hetzelfde idee gekomen. Als er paniek uit zou breken kon je geen kant op. Ik heb twee keer in mijn leven grote angsten gehad, een keer in de totale verlatenheid van Canada, waar we urenlang reden zonder een huis of medemens tegen te komen. Deze avond was goed voor een tweede plaats. Na het toiletbezoek het was inmiddels kwart voor tien en we waren honderd meter opgeschoten, opperde Coby tegen beter weten naar de restaurants boven aan de Marinewerf te gaan om te kijken of we daar konden eten cq zitten.

Na wederom een schuifeltocht van 30 minuten kwamen we tot de ontdekking dat alles vol of gereserveerd was. Tijdens het schuifelen en stilstaan en contact maken met anderen gelden de wetten van de proxemica.
Als anderen in je intieme zone penetreren en je ongewild lichamelijk contact maakt, moet je non-verbaal aangeven dat dit contact niet echt wilt. Door beurtelings de spieren aan te spannen waar je contact met de ander maakt om vervolgens in de ontspanning weer onvermijdelijk contact te maken geef je aan dat je niet de ander met contact wilt overweldigen. Helaas heeft niet iedereen een dergelijk uitgesproken verfijnd gevoel als ik. Het is vermoeiend dit spel urenlang te spelen met gestreste, soms dronken mensen. Nadat we in ongeveer twee uur tweehonderd meter gevorderd waren, besloten we manhaftig de terugtocht te aanvaarden in het besef dat het zo mogelijk nog drukker geworden was.

Weer een half uur later kwamen we een hotdogtent tegen en besloten in de lange rij te staan om op zijn minst iets gegeten te hebben. Toen we na lange tijd uiteindelijk van die lekkernij konden genieten moest Karin weer plassen en wilde ze de hotdog niet eten. Zelfs een snelle hap werd ons niet gegund ook dit werd een grote stress. Na deze gebeurtenis strompelden we gewillig met de stroom mee naar de parkeergarage. Hier was de chaos ook toegenomen met schreeuwende mensen, na veel moeite konden we ons met ons autootje uit het centrum van Kaapstad losmaken.

Aan de andere kant waren alle toegangswegen naar de City verstopt en was een gigantische hoeveelheid van mensen van plan om naar het Waterfront te gaan. Na een half uur rijden kwamen we weer bij onze imposante residentie aan en konden we elkaar nog bijtijds Nieuwjaar wensen. Ook deze jaarwisseling zal in de records blijven bestaan.

Inburgeringscursus

Sprak er uit mijn vorige blog nog een superioriteitsgevoel ten aanzien van die fobische Zuid-Afrikanen, nu heb ik een volgend hoofdstuk doorlopen van de inburgeringcursus. Ik moet toegeven dat ik na deze les ook een stukje van mijn argeloze naïviteit verloren ben. Het speelde zich af twee dagen voor kerst in de enorme drukte van een winkelcentrum in Bergvliet, Kaapstad. Nadat we met veel moeite een parkeerplaats gevonden en we de drukke supermarkt wilde ingaan moest Liesje Nak plassen.

Karin heeft een fenomenaal uitgelezen gevoel om aandrang te krijgen op de meest ongelegen momenten, een file, een druk gezelschap, parkeerplaats, in het algemeen daar waar geen wc te vinden is. Zoals altijd werden we ook nu door de blaas van Karin geregeerd. Na veel moeite en stress vonden we een wc. Daarnaast stonden twee geldautomaten voor een bank. Ik probeerde de tijd nuttig te maken door wat geld te trekken. De automaat gaf wat andere schermen aan dan ik gewend was, o.a. een ' dreiging'. dat er ook transactiekosten berekend zouden worden.

Toen ik het geld geïncasseerd had en ik wilde weglopen, stond er achter mij een zwarte vrouw die zei dat ik mijn transactie moest finaliseren In beginsel gaf ik aan dat ik klaar was en wilde weglopen. Zij gaf echter aan dat ik de transactie moest beëindigen, anders kon zij geen geld opnemen. Ik zag inderdaad op het scherm wat onverklaarbare zaken, dus stopte ik mijn bankpasje weer in de gleuf, de vrouw benadrukte dat ik mijn pincode moest invullen op e.e.a. te beëindigen.
Ik dekte met mijn ene hand het intoetsen een beetje af. Maar mijn bankpasje kwam niet

terug uit de automaat.

Na vele pogingen liep de zwarte vrouw weg en kwam er een blanke vrouw die zei dat ik het beste naar binnen in de bank kon gaan en vertellen dat mijn pasje opgeslokt was, intussen zou zij op de cancelknop drukken en zorgen dat er niemand van de geldautomaat gebruik maakte.

Na enkele tergend lange minuten was ik aan de beurt en duurde het vervolgens weer enkele minuten voordat de bankbediende de sleutel van de automaat gevonden had. Enige tijd later vertelde ze dat ze beide automaten enkele keren nagekeken had maar dat er geen pasje inzat.

Ze vertelde dat de zwarte mevrouw waarschijnlijk toch kans gezien had om mijn pasje te ontfutselen zonder dat ik dat in de gaten had. De blanke vrouw die me geholpen had en de bankbediende maakte me duidelijk dat ik zo snel mogelijk mijn bankpas moest blokkeren. Wat voelde ik me belazerd! Dat ik daar nou was ingetrapt. Ik realiseerde me dat het een pasje van de zakelijke rekening was en dat ik juist via mijn Ipad al het geld van mijn privé rekening op de zakelijke rekening gezet had omdat mijn zakelijke pasje alleen een werelddekking had.

Ik wist dat ik al te laat was, als ik snel naar ons huisje moest rijden het nummer van het blokkeren moest opzoeken zou het op zijn snelst drie kwartier duren, in die tijd zou een groot deel van de rekening al geplunderd zijn. Super gestrest reed ik met gestreste vrouw en kind naar ons huis. Ik presteerde het om zelfs met mijn navigatieapparatuur twee keer verkeerd te rijden. In de tussentijd herhaalde ik steeds de scènes die zich bij de automaat hadden afgespeeld. Ik ben toch niet gek! Ik was op mijn hoede en die zwarte vrouw kon nooit het pasje afgepakt hebben.

Ik wist zeker dat het niet mogelijk was. Maar waar was het pasje dan? Plotseling net voordat we bij ons huis aankwamen realiseerde ik me wat er gebeurd was. De tweede blanke vrouw zat ook in het complot! De zwarte vrouw wist me zover te krijgen dat ik het pasje en de pincode (bedekt) intoetste en liep weg waarop de blanke vrouw iets

intoetste waardoor het leek of het pasje verdwenen was, toen ze me adviseerde om naar binnen te gaan heeft ze iets ingetoetst waardoor ze het pasje weer tevoorschijn toverde. De bluf was kompleet toen ze later informeerde hoe het gegaan was en mij adviseerde mijn bankpas te blokkeren.

Dat was de enige verklaring hoe mijn pas verdwenen kon zijn want ik weet zeker dat ik hem steeds nauwlettend in de gaten gehouden heb. Bibberend belde ik toen ik thuis kwam de blokkeerlijn van de Rabobank. En wat bleek? De kaart was een kwartier geleden geblokkeerd wegens het drie keer invoeren van een verkeerde pincode! Er bestond nog gerechtigheid! Ik heb God gedankt! Gelukkig heeft Coby nog een ander pasje wat gebruikt kan worden. Maar mijn inburgeringcursus maakt gestage vorderingen!

Alfahulp

Een alfahulp is iemand die in Nederland ingezet wordt voor het verlenen van huishoudelijke hulp. Ik heb het bij het ministerie van VWS/VNG nog even gecheckt, maar het is inderdaad de bedoeling dat de alfahulp, hulp biedt, en niet hulp ontvangt. In de meer dan 25 jaar dat we alfahulp ontvingen kregen we een langzamerhand de indruk dat de alfahulp een door ons gefinancierde vorm van sociale hulp was, ten behoeve van de alfahulp. De goeden natuurlijk niet te nagesproken. Enkele schokkende voorbeelden. Er meldde zich een gewichtige (100kg) oudere dame, net herstellende van een beroerte als alfahulp.

We hebben doodsangsten uitgestaan toen deze ‘hulp’ voetje voor voetje, tree voor tree achterwaarts de trap afdaalde. We waren druk met stofzuiger en emmers water naar boven en beneden sjouwen, natuurlijk kon ze niet op een ladder om de ramen te wassen. De volgende was een hulp van een paar turven hoog, ze kon nergens bij en had last van hoogtevrees. Ze was zo klein dat we ze vaak letterlijk over het hoofd gezien hebben en ons later afvroegen of ze die dag wel geweest was. We hebben ook een hulp gehad die doodleuk vertelde dat ze allergisch was voor schoonmaakmiddelen.
Later bleek dat de allergie zich uitgebreid had tot bijna alle vormen van werkzaamheden.

We hadden met haar te doen want uiteindelijk was ze zelfs allergisch voor ons geworden,
we hebben toen gemerkt dat allergie ook heel besmettelijk kan zijn. Vaak hebben we gedacht dat Freud's hypothese van schoonmaakdrang en woede als een vorm van seksuele verdringing, nog steeds heel aannemelijk is. Ik herinner me een vrouw die voordat ze bij ons haar dienstplicht kon vervullen, eerst 10 km tegen weer en wind moest fietsen. Vanaf het moment dat ze binnen kwam tot het moment dat ze haar stalen ros weer besteeg, kletste en wauwelde ze de hele dag door. Ik moet toegeven dat ze tijdens haar ononderbroken prietpraat stevig doorwerkte.

Er was één probleempje: ze stonk als een otter!! Nadat ze pratend wegfietste, wisten we niet hoe snel we alles in huis open moesten zetten. De penetrante zweetlucht was werkelijk in ieder minuscuul hoekje van het huis onhoudbaar alomtegenwoordig. Vaak plande we onze boodschappen en buitenshuis activiteiten nadat ze geweest was, maar zelfs dan was het nog niet te harden als we thuiskwamen. Langzamerhand kregen de buren ook lucht van de oorzaak van die periodieke stankverontreiniging. We hebben toen maar voor een andere hulp geopteerd, in het besef dat we een dergelijke hardwerkende hulp nooit meer zouden krijgen.

We hebben een hulp gehad die een genie was op het gebied van non verbale signalen. Als er niemand in huis was tijdens haar 'hulp', ging ze de plaatselijke roddelbladen lezen. Tegen de verwachte terugkeer van haar opdrachtgevers strooide ze wat met geurige schoonmaakmiddelen rond, ze draaide een blik met boenwas open, dit alles als een volkomen geurig bewijs voor iemand die binnenkwam, dat er toch keihard gewerkt was.

In het geval dat er wel iemand thuis was, verplaatste ze alles wat op de grond en op kasten stond, ten non-verbaal bewijs dat er hard gewerkt was. Zelfs na nadrukkelijk verzoek om in het geval ze iets verplaatste, het weer op de oorspronkelijke plek terug te zetten, bleef ze volharden in het verzamelen van haar wekelijkse bewijsvoering. Na haar vertrek moesten we het hele huis steeds weer reorganiseren in de oude staat. We hebben ook een kordate hulp gehad die ons gehele gezin voorzag van taken die in het huishouden volgens haar, door ons gedaan moesten worden.

Dit varieerde van het zemen van de gehele douchecel na gebruik, tot het parkeren van onze niet gebruikte schoenen, het netjes opbergen van kleding, vouwvoorschriften voor die kleding, gebruik van eigenmerk schoonmaakmiddelen en instrumentarium tot het achterlaten in smetteloze toestand van de wc.

Dit werd iedere week door haar minutieus gecontroleerd. Tijdens de koffiepauze, kreeg ik flashbacks van de tijd dat ik bij de directeur van de middelbare school op het matje geroepen werd. De hulp was meedogenloos. Ik voelde me altijd heel klein worden in haar nabijheid. Zij had de functie van alfahulp getransformeerd naar hoofd huishouding met ons als personeel. Een alfahulp hoort het zonnetje in huis te zijn. De onafzienbare rij alfahulpen die ‘gedwongen’, ‘ongeïnteresseerd’ en zelfs ernstig depressief in ons huis bivakkeerde is eindeloos.

Het betekent iedere week 3 uur op de tanden bijten voor ons. Nu verwacht u misschien dat dit komische stukje toch nog goed eindigt, om u een feel good end te geven, maar niets is minder waar. We worden iedere week doodmoe van alfahulpen, en moeten iedere keer bijkomen als ze geweest zijn en elkaar in een familiegesprek moed inspreken, dat het wel meevalt en dat er heus nog wel eens een goede hulp zal opdagen. Of is het toch een ingenieuze zet van het ministerie geweest dat, onder het motto van betaalde alfahulp, de sociale overheidsbijdragen drastisch zag kelderen?

© Ron Leishman * www.ClipartOf.com/1046952

Pootje

Tegenover de oude tafeltennisfabriek van Cor du Buy in de Molenwal lag de snoepwinkel van Pootje, min of meer verborgen tussen twee woningen weggemoffeld. De binnenkomst van de potentiële snoepkont werd verraden door een uiterst ingenieus en tegelijkertijd primitief belletje dat via een touwtje in beweging gezet wordt door de deur. Er zijn een aantal belangrijke omstandigheden die de jeugdige delinquenten, zoals Gerardje Treffers, die dit etablissement regelmatig bezoeken een belangrijk tijdsvoordeel geven. De aanlooptijd van Pootje naar de toonbank varieerde namelijk van

62 tot 73 seconden.

Dit werd vooral veroorzaakt door de deplorabele toestand van de motoriek van de 77 jarige Pootje. Daarnaast kon die aanlooptijd behoorlijk verlengd worden door twee kapotte buizen van Eustachius. De kleine Treffers dacht dat de beperkte geluidsontvangst vooral veroorzaakt werd door de enorme bossen haren die rond in, en uit de gigantische oren van Pootje ontsprongen. Hoe dan ook, tijd genoeg om even proletarisch te winkelen. De buit bestond meestal uit wat snoepjes die uitnodigend onder glazen stolpen op de toonbank uitgestald waren. Als Pootje dan strompelend zijn survivaltocht vanuit zijn bedompte woonkamer via het donkere gangetje naar de toonbank beëindigd had, was er vaak geen klant te bekennen.

Binnensmonds vloekend en tierend aanvaardde hij de terugtocht naar zijn begeerde fauteuil. Het kon zomaar gebeuren als hij die bereikt had en hij er eindelijk neerplofte, de bel weer vrolijk rinkelde. De aanlooptijd kon zich zo gemakkelijk verdubbelen. De specialiteit van Pootje was de losse verkoop van dropjes of ’muizen’ (marshmallows). Als kind kon je voor een kwartje al gauw 100 dropjes kopen. De schaduwzijde van Pootjes specialiteit was dat hij ze zelf op de enigszins beschimmelde toonbank moest uittellen. Dit leidde vaak tot verhitte discussies. Als hij bijvoorbeeld bij nummertje 79 was kon de kleine Gerard heel stellig beweren dat het nummer 78 was, daar Pootje geen systeem in het tellen had aangebracht kon hij vloekend weer opnieuw beginnen. Ook kon de wispelturige Treffers junior besluiten 'over te stappen' van de dropjes naar de muizen op het moment dat Pootje met trillende stem de honderd naderde. De oplettende lezer zal

inmiddels de conclusie getrokken hebben dat de bijnaam 'Pootje' een verwijzing is naar zijn gebrekkig looppatroon, niets is echter minder waar.
De eretitel Pootje heeft te maken met één van zijn weergaloze specialiteiten, namelijk de losse verkoop van augurken. Deze augurken bevonden zich in een grote glazen pot. Van buiten kon je nauwelijks enige augurken ontdekken omdat er van alles en nog wat in die pot krioelde. Als kind kon je gebiologeerd staren naar wat alles er aan je voorbijdreef. Het varieerde van zeewier, in een donkerbruine soep, waarin allerlei pitten zaten tot een donkerbruine, geelachtige smurrie. Sommige beweerden ook tentakels van enge beesten gezien te hebben. In de loop van de jaren van hun bestaan had zich in de pot een speciale cultuur geëvolueerd, die associaties opriep met een kijkje in de onderwereld. Voor 5 cent kon je een augurk bemachtigen.

De overmoedige nieuwkomer die door de vaste clientèle van Pootje uitgedaagd werd tot de aankoop van een dergelijke culinair hoogstandje, werd gedompeld in een schouwspel waarvan zelfs Hitchcock zich angstig in zijn graf omgedraaid zou hebben. Allereerst ontvouwde Pootje een gekreukeld stuk van de Telegraaf op de toonbank. Daarna tilde hij de ‘de pot des onheils’ op de toonbank. Door deze beweging werd een levendig schouwspel in de pot zichtbaar, waardoor, bij de nietsvermoedende klant het klamme zweet zich snel uitbrak.

De pot met augurken was ongeveer 35 cm hoog. Aangezien Pootje geen gebruik maakte van hulpgereedschappen om de verborgen stukken augurk uit de oersoep te vissen gebeurde e.e.a. met zijn tien geboden. Pootje moest daarvoor zijn mouwen oprollen. Met zijn zwartomrande nagels en ongewassen handen ontblootte Pootje een stukje onderarm wat een ongekend schouwspel opleverde.

De arme klant moest in dit stadium ondersteund worden. De aanblik van de onderarm had een opvallende gelijkenis met wat er in de pot zweefde. Haren die enigszins verward alle kanten opwezen in een palet van een pokdalige huid met hier en daar een verkleurde moedervlek die door zijn grillige vorm en dikte een dermatoloog een slapeloze nacht zou bezorgen. Op het ‘moment suprême’ verdween zijn hand met een belangrijk deel van de onderarm in de pot met augurken De klant die in pure waanzin deze nachtmerrie probeerde te ontvluchten, werd door ‘zijn vrienden’ stevig vastgehouden.

Pootjes hand begon in de poel des verderfs een zoektocht naar een stukje augurk. Door de volmaakte symbiose was de onderarm van Pootje een natuurlijk onderdeel van de pot geworden. De zoektocht werd af en toe onderbroken door in de buitenwereld van de pot een onbestemde materie te inspecteren, om te kijken of het als een stuk augurk geïdentificeerd kon worden.

Na enige vergeefse pogingen slaagde deze zoektocht en werd het begeerde object met enig materiaal en vocht vanuit de onderarm van Pootje in de Telegraaf gewikkeld. Terwijl Pootje het vocht verder van zijn onderarm schudde vroeg hij onverstoord of de klant er piccalilly bij wilde. Bleek nee schuddend, verliet de klant na betaling van een stuiver kokhalzend de winkel. Pootje bedekte zijn pootje weer met zijn bevlekte blouse en strompelde tevreden naar zijn woonkamer terug.

Contacteren

In de tachtiger jaren had mijn schoonvader een Mercedes 230SE met open dak, waar hij erg trots op was. Hij genoot van het autorijden. In zijn geruite jasje, en met een krans haar omzoomde kale hoofd en met een sigaret in zijn mond had hij veel weg van een beruchte Maffiosi. Tijdens zulke ritten zat de kleine 8jarige Henkie bij hem op schoot en bediende de koppeling. Pa had tijdens zijn plezierritten een heidens genoegen mensen te verrassen. Als iemand ondersteboven in de tuin stond, reed pa, luid toeterend en zwaaiend voorbij, de ander in totale verbijstering achterlatend.

Ook landarbeiders, kussende stelletjes, urinerende kerels, lifters en mensen met pech waren zijn favorieten. Minuten later kon hij weer in lachen uitbarsten als hij vertelde hoe zijn slachtoffers hem aarzelend terugzwaaiden. Deze vorm van joviaal contact maken

met volslagen onbekenden groeide uit tot een familiesport die contacteren genoemd werd. Toen mijn vrouw en ik gingen verloven, deden we een diepte investering in de aanschaf van 100 verlovingskaartjes. In telefoonboeken van Utrecht en omgeving zochten we alle personen met de naam Treffers op, waarvan we dachten dat ze in de slappe was zaten, zo kregen volslagen onbekende met dezelfde naam een verlovingsannonce met een kadotip.

We rekenden ons rijk dat als maar 5 mensen zouden reageren op de verloving van hun onbekende familie, we de investering eruit zouden halen. Helaas heeft deze vorm van contacteren weinig opgeleverd. Een andere variatie die we ontwikkelden was groepscontacteren, deze had ik afgekeken van Groucho Marx, een van de befaamde Marxbrothers. Je benadert behoedzaam een groepje, dat bijvoorbeeld op het station staan. Dan probeer je non-verbaal, de houding en emoties van een groep over te nemen. Als je dan oogcontact maakt met de dominante spreker, werd je geaccepteerd en verwelkomd in de groep. Je kon ook goed nat gaan, als het groepje minder homogeen was dan je dacht.

Je werd al gauw gezien als een indringer en gemeenschappelijke vijand, wat de homogeniteit van de groep uiteindelijk wel ten goede kwam.
Mijn vrouw had een grote hekel aan contacteren uit medelijden. Die had ik weer van mijn schoonvader afgekeken.

Hij kon als geen ander opzien baren, als hij gearmd met zijn vrouw liep, om dan opeens volslagen mank te lopen en scheel te kijken. Ik had die techniek geperfectioneerd door daarbij luidkeels te roepen: "Je bent alleen uit medelijden met me getrouwd". Of: "Je bent alleen om mijn geld met me getrouwd". Succes en reacties verzekerd!

Zo kon ik ook mijn vrouw plotseling bij haar schouders vooruit duwen zodat ze hard moest gaan lopen, terwijl ik riep: "Nou ben ik het zat, lopen naar huis jij!" De eerlijkheid gebied te vermelden dat ik ook gecontacteerd ben. Als beginnende ondernemer werd ik opgebeld door een enthousiaste creatieve fondswerver, die me amicaal begroette en vertelde dat hij naar aanleiding van ons vorig gesprek terugkwam op de advertentie die ik hem beloofd had voor zijn telefoonkaart.

Pas toen ik de 350 gulden overgemaakt had, kreeg ik in de gaten dat ik gecontracteerd was. Later begreep ik dat er ook mensen waren die van contacteren een levensstijl gemaakt hadden. Op contactdagen van hun vereniging circuleerden de fotoboeken met bewijzen van geslaagde contacteer acties.

Naast huwelijken, feesten van celebraties, openingen, premières kwamen zelfs foto’s van staatsiebezoeken voor. De ongekroonde contacteerkoning is ongetwijfeld Arie Muddie, die voor de ogen van een honderd miljoen koppig wereldwijd tv publiek doodleuk in het elitaire groepje achter Willem-Alexander de grote kerk bij zijn kroning binnenwandelde…

